

EP1

การSWUเจอ

แสงอาทิตย์แรงกล้าทาบทาลงบนหลังค่านบ้านเรือนในชุมชนแออัดแห่งหนึ่งภายในเขตกรุงเทพมหานคร การจราจรบนท้องถนนสายใหญ่ภายนอกชุมชนติดขัดสาหัสจนแทบจะขยับไม่ได้ ทางเท้ามีผู้คนเดินสวนกันขวักไขว่ บ้างเร่งรีบเดินทางไปทำงาน บ้างมุ่งหน้ากลับบ้านหลังจากตรากตรำทำงานหนักช่วงกะกลางคืนมา

นี่คงจะเป็นเช้าของวันธรรมดา ๆ อันจืดจางวันววยอีกวันหนึ่ง หากไม่ใช่เพราะเสียงชู่ตะคอกและเสียงกรีดร้องที่ดังขึ้น

“เฮ้ย! มีดจะบาดคอเด็กแล้ว ๆ!”

“กรีดดด!”

เสียงร่ำไห้และเสียงตะโกนหวีดแหลมดังขึ้นภายในพื้นที่ของชุมชนแออัดซึ่งเวลานี้เต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก ชาวบ้านต่างพากันยืนหลบมุมเฝ้ามองอยู่ไกล ๆ ในขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจหลายนายกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์คับขัน ทุกสายตาดำจ้องไปยังพื้นที่โล่งกลางชุมชนซึ่งมีชายวัยกลางคนผมเผ้ารุงรังกำลังถือมีดปิ้งต่อจ้อลำคอของเด็กหญิงวัยห้าขวบที่ร้องกรีดปนสะอื้นด้วยความหวาด

กลัวสุดขีด

“ใจเย็น ๆ วางอาวุธลงก่อน ไม่มีใครทำอะไร”

เสียงเกลี้ยกล่อมของเจ้าหน้าที่ตำรวจผสานปนเปไปกับเสียงร่ำไห้ปึมจะขาดใจของผู้เป็นมารดาเด็กหญิงซึ่งยืนอยู่ด้านหน้าสุดของบรรดาไทยมุงและกำลังถูกเพื่อนบ้านช่วยกันประคองไว้ ตำรวจต่างพากันชักปืนขึ้นมาเตรียมพร้อมลั่นไก สถานการณ์ในเวลานี้ตึงเครียดสุดขีด คนร้ายหลอนเนื่องจากเสพยาเกินขนาด จึงไม่มีสติมากพอที่จะควบคุมตัวเองหรือฟังคำพูดใครได้อีกแล้ว

“มึงจะฆ่ากูใช่ไหม! พวกมึงทุกคนจะฆ่ากูใช่ไหม!” ดวงตาแดงก่ำของคนร้ายกวาดมองผู้คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าด้วยแววตาเคียดแค้น ทำท่าจะกดมีดลงไปให้ลึกขึ้น

คนรอบข้างต่างหวีดร้องด้วยความตกใจเสียงกรีดร้องร่ำไห้ของเด็กหญิงและมารดาสะท้อนก้องไปทั่วบริเวณ สายตาของบรรดาชาวบ้านฉายแววความหวาดกลัว ความเวทนาสงสาร และความโกรธเกรี้ยวพลางสบถสาปแช่งคนเมายาที่กำลังทำร้ายเด็ก

ทว่าท่ามกลางบรรดาไทยมุงเหล่านั้น กลับมีสายตาคู่หนึ่งจ้องมองเหตุการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ด้วยแววตาว่างเปล่าไร้อารมณ์ ไร้ความรู้สึก ประหนึ่งเหตุการณ์ตรงหน้าเป็นเรื่องธรรมดาสามัญและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตน

“ปล่อยเด็กไป วางอาวุธลงซะ!”

“ไม่! อีนี่มันจะฆ่ากู แต่กูจะฆ่ามันก่อน มันจะได้ฆ่ากูไม่ได้ ยังไงล่ะ!” เสียงตะคอกดังขึ้น ดวงตาที่เต็มไปด้วยความอาฆาตของคนร้ายจ้องมองเด็กหญิงไร้เดียงสาในอ้อมแขน รวากับอยากบดกระดูกให้แหลกละเอียดคามือ

“หันเหความสนใจ เอาตัวประกันออกมาก่อน เตรียมพร้อมวิสามัญ” ตำรวจหัวหน้าชุดปฏิบัติการในครั้งนีกระซิบออกคำสั่งต่อผู้ใต้บังคับบัญชา

สถานการณ์เข้าสู่ช่วงเวลาแห่งการตัดสินใจ เหล่าชาวบ้านต่าง
จ้องมองด้วยแวตาทวาดหวั่น เคล้าคลอไปกับเสียงระงมให้ของ
มารดาตัวประกัน

ท่ามกลางความตึงเครียดนั้น ชายหนุ่มผู้สวมชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว
กางเกงสแล็กส์ ดูเฉิน ๆ ไม่ต่างจากพนักงานบริษัทยกนาฬิกาข้อมือ
ขึ้นดู ก่อนส่งเสียงเรียบไร้อารมณ์

“สิบ เก้า แปด”

“กูจะสับมึงเป็นชิ้น ๆ ผ่ากะโหลกมึงออกมา! มึงจะได้มาตาม
หลอกหลอนกูไม่ได้อีก!”

“เจ็ด หก”

“ตายซะ!”

“ห้า สี่”

“กรีดดด!”

“สาม สอง”

ปัง!

“หนึ่ง”

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงดังสนั่นสวบแก้วหูตั้งขึ้นทั่วบริเวณ ก่อนจะสงบลงและ
จางหายไปในาากาศ ทิ้งไว้เพียงกลิ่นคราบเขม่าดินปืน เสียงกรีดร้อง
ของฝูงชน และเลือดสีแดงฉานที่กำลังหลั่งนองลงบนพื้นดิน

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ตำรวจสามารถเห็นเหตุความสนใจ
ของคนร้ายซึ่งตัวประกันออกมาได้ทันท่วงที ก่อนจะวิสามัญคนร้าย
ท่ามกลางเสียงกรีดร้องและเสียงร้องไห้ของผู้เป็นแม่และเด็กหญิงที่
ตกอยู่ในความหวาดกลัวสุดขีด

ทว่าเรื่องเหล่านั้นไม่เกี่ยวข้องกับเขาเลยสักนิด หน้าที่ของเขา
มันต่อจากนี้ต่างหาก

ชายหนุ่มในชุดพนักงานบริษัทก้าวออกมาจากฝูงชน ร้องเท้า

หนังขัดเงามันวับย่ำลงบนผืนดินที่มีฝุ่นแดงคลุ้งขึ้นมาเปรอะรองเท้า แผ่นหลังตั้งตระหง่านขณะเดินตรงไปยังบริเวณที่มีร่างของคนร้าย ซึ่งนอนตาเบิกโพลง ทิวร่างเต็มไปด้วยรอยกระสุนอย่างไร้ความลังเล หากเป็นปกติบรรดาเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องรีบเข้ามาทันทีไม่ให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าไปในพื้นที่เกิดเหตุ แต่กฎข้อนี้ใช้ไม่ได้กับเขา

สำหรับภริยาจะไม่มีใครเห็นเขา หากเขาไม่ต้องการให้มองเห็น “ออกมา” เสียงทุ้มราบเรียบดังขึ้น ระยะเวลาที่เจ้าของเสียงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกง ดวงตาดำขลับเรียวยาวที่ปลายหางตาขีดขึ้นเล็กน้อยกำลังจับจ้องไปยังข้อมูลบนหน้าจอ ก่อนเปล่งเสียงไร้อารมณ์ออกมาอีกครั้ง

“แปดนาฬิกาสามสิบสองนาที นายสุชาติ แจงกลิ่น อายุสามสิบสี่ปี ถูกฆ่าตาย” เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับคู่สนทนา ไม่ใช่ร่างกายที่เป็นเพียงเปลือกกอลงๆ แต่เป็นจิตของนายสุชาติที่เพิ่งถูกวิสามัญและกำลังมองร่างของตนที่นอนฟูบอยู่บนพื้น

หรือจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ หน่อยก็คือ เขากำลังคุยกับวิญญาณของผู้ตาย

“ฆ่าตาย...”

แววตาของนายสุชาติฉายแววสับสนอยู่เสี้ยววินาทีแล้วจึงเบนมาสบตาเขา ความสับสนแปรเปลี่ยนเป็นความมคลุ้มคลั่ง เกรี้ยวกราด อาฆาตเคັัน นั่นทำให้ภริยาอ่อนลมหายใจราวอย่างเห็นอຍหน่าย

“ไม่! คุณยังไม่ตาย!” อีกฝ่ายตะคอกถึ้น พยายามหวนมิดบึงตอที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมาเพื่อประทุษร้ายเขา แต่น่าเสียดายที่เขอคว่าได้เพียงอากาศ เพราะวิญญาณชั้นต่ำไร้พลังกำลังไม่อาจแตะต้องสิ่งของที่เป็นรูปธรรมของมนุษย์ได้อีกต่อไป

“เจ้าตายแล้ว ตามเข้ามาเสีย เวลาแห่งการตัดสินรอเจ้าอยู่”

“ไม่!”

ฝ่ายนั้นยังคงไม่ยอมรับความจริง เมื่อคว่าจับสิ่งใดไม่ได้ก็ส่ง

สายตาอาฆาตมาทางเขา ก่อนโผล่เข้าหาตั้งท่าจะทำร้ายเขาด้วยมือเปล่า

แววตาของภวิลยังคงเรียบเฉย ไม่มีแม้แต่ระลอกคลื่นของความตื่นตระหนก วิญญาณชั้นต่ำพวกนี้ไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเขา ไม่มีวันที่จะเทียบชั้นได้

บ่วงยมบาตสีแดงกำดุดจืดเลือดปรากฏขึ้นในมือเรียวขาว ภวิลเหวี่ยงมันออกไปเบื้องหน้า เพียงชั่วพริบตามันก็กระหวัดรูด่างไปร่งแสงที่กำลังคลุ้มคลั่ง วิญญาณเคราะห์ร้ายเริ่มกรีดร้องด้วยความเจ็บปวด

“ถ้ายังอยากมีโอกาสกลับสู่วิภูลงสรวงก็อย่าขัดขืนเสียดีกว่า ดูท่าบาปกรรมของเจ้าในชาตินี้คงหนักหนาพอดูอยู่แล้ว” ชายหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงโมโนโทนเช่นเดิม มือที่ขาวเสียนมองเห็นเส้นเลือดสีเขียวภายใต้ผิวหนังอย่างชัดเจนกระตุกบ่วงยมบาต เตรียมพร้อมสำหรับการลากจูง การกระทำเช่นนี้ไม่ต่างจากมนุษย์ปฏิบัติต่อสัตว์ ปกติเขาก็ไม่อยากจะทำเช่นนี้ แต่วิญญาณบางตนก็พุดดี ๆ ด้วยไม่รู้เรื่อง

ดวงตาเรียวดุจดวงส์เบนสายตาจากวิญญาณที่กำลังโหยหวน เหลียวไปมองด้านหลัง ตำรวจกำลังกันชาวบ้านออกห่างจากพื้นที่เกิดเหตุ เตรียมให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องเข้ามาเคลียร์พื้นที่ หน่วยแพทย์ฉุกเฉินกำลังเข้ามาดูอาการของเด็กหญิง เสียงซุบซิบของชาวบ้านในชุมชนยังคงดังอื้ออึง

โลกมนุษย์เป็นเช่นนี้ เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ไร้ซึ่งความสงบหลายคนจึงฝากความหวังไว้ที่โลกหลังความตาย

แต่สำหรับภวิล มันก็วุ่นวายไม่ต่างกัน เพียงแค่คนละรูปแบบเท่านั้น

“กลับคืนนรก” เรียวปากสีชมพูขีดขยับพึมพำก่อนหลับตาลง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง เขาก็ยืนอยู่เบื้องหน้าตึกแห่งหนึ่งใจกลางย่านรัชดาฯ

สถานที่ซึ่งถูกมนตร์บังตาไว้ไม่ให้มนุษย์เห็นได้ว่ามีคนหายตัวไปมาหน้าตึกอยู่เป็นประจำ

รอบข้างมีเหล่าพนักงานบริษัทเดินสวนไปเป็นระยะๆ ต่างคนต่างเร่งฝีเท้าเพื่อจะไปเข้าทำงานให้ทันตามเวลา ภวิลกระตุกสายบ่วงยมบาท จูงวิญญาณเดินฝ่าผู้คนเหล่านั้นที่เดินทะลุผ่านตัวพวกเขา ตรงเข้าไปยังตึกศูนย์อำนวยความสะดวกอันโอ่อ่า

“คุณภวิล วันนี้กะเช้าหรือ”

“อือ” เขาส่งเสียงตอบในลำคอโดยไม่หยุดแวะคุยกับประชาสัมพันธ์สาวผู้ส่งเสียงทักทายอย่างมีอัธยาศัยดี ท่อนชายาวภายใต้กางเกงสแล็กส์เรียบบริบก้าวตรงเข้าไปยังบริเวณโถงทางเดินของตึกต่อไป

มองจากภายนอกตึกแห่งนี้ไม่ต่างอะไรจากตึกสำนักงานทั่วไป ซึ่งที่นี้ก็เป็นที่สำนักงานจริง ๆ นั่นละ เพียงแต่คนที่ทำงานในตึกนี้ไม่มีใครเป็นมนุษย์เท่านั้นเอง

“เจอพวกพุดไม่รู้ฟังแต่เข้าเลยสินะ” เสียงกระเช้าดั่งขึ้นจากชายหนุ่มในชุดพนักงานบริษัทคนหนึ่งที่เดินสวนออกมาจากด้านใน

ภวิลไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เขายังคงลากจูงวิญญาณที่กรีดร้องโหยหวนนั้นเดินตรงต่อไป กระทั่งถึงหน้าห้องห้องหนึ่งซึ่งถูกปิดกั้นไว้ด้วยประตูไม้สีน้ำตาลเก่าคร่ำคร่า ชัดกับความโอ่อ่าของสถานที่ ชายหนุ่มจึงหยุดเดิน

มือเรียวเลื่อนไปจับลูกบิดประตูและหมุนมัน ก่อนจะลากวิญญาณเข้าไปในห้องนั้น ทว่าแทนที่ด้านในจะเป็นห้องมันกลับเป็นทางเดินอันแสนวิ้งว้างและมีด้ามี่เพียงคบไฟให้แสงสว่างเลือนรางทอดยาวเรียงรายไปด้านหน้าอย่างไร้ที่สิ้นสุด

“นายสุชาติ แจงกลิ่น” ภวิลกล่าวกับชายร่างกำยำที่ยืนฝ้าประตู ร่างกายของฝายนั้นสูงใหญ่น่าเกรงขาม มีผิวสีทองแดง นุ่งโจงกระเบนหยักรังสีแดงสด

ดวงตาดมิงทิ้งเบนสายตาจากเขาไปมองวิญญาณของเจ้าของชื่อ ภวิลตัววัดมือเบา ๆ บ่วงยมบาทที่รัดร่างวิญญาณไว้ก็คลายออกและหายวับไป

แววตาของสุชาติดูสับสนและหวาดกลัวเมื่อชายหนุ่มเงากระเบนคนนั้นอย่างสามขุมเข้าหา

“พวกมึงจะทำอะไร! จะพาถูกไปไหน!”

“ถ้าพูดภาษามนุษย์ก็คงเรียกว่าขึ้นศาล” ภวิลชายตามองดวงวิญญาณที่เขาควบคุมมาอีกครั้ง มุมปากโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มที่เกือบจะเรียกได้ว่าเหี้ยมเกรียม

“ขอให้โชคดี” เขากล่าวทิ้งท้าย ก่อนผลึกประตูบานเดิมเดินออกจากห้องไป กลับสู่โถงทางเดินอันคลาดล้าไปด้วยผู้คน

ภายในตึกอำนาจการแห่งนี้มีกฎห้ามหายตัวนอกเสียจากเจ้าหน้าที่ระดับสูงอย่างท่านสุวานหรือท่านสุวรรณผู้มีหน้าที่ตรวจบัญชีบุญบาปของมนุษย์ ภวิลจึงต้องเดินเท้าไปตามทางเพื่อกลับไปออกไปด้านนอก ตลอดระยะทางมีผู้คนเดินสวนกับเขาเป็นคู่ ๆ ผ่านไปเป็นระยะะ ไม่ว่าจะหญิง ชาย เด็ก วัยรุ่น วัยกลางคน คนชราต่างเดินเคียงข้างชายหญิงที่สวมชุดคล้ายคลึงกับเขา มุ่งตรงไปยังจุดหมายเดียวกัน ภวิลเดินทอดน่องไปเรื่อย ๆ ในที่สุดก็พ้นออกมาจากร่มเงาตึกศูนย์อำนาจการอีกครั้ง

บนทางเท้ายังมีผู้คนเดินสวนกันไปมาให้วุ่นวาย การจราจรบนท้องถนนยังคงติดขัด นี่คือสภาพแวดล้อมที่ภวิลคุ้นชิน ดวงตาเรียกวอดมองเหล่าผู้คนวัยหนุ่มสาวเร่งรีบเดินเข้าตึกรอบข้างเพื่อไปทำงานอันเป็นหน้าที่

ดิ่ง!

และตัวเขาเองก็มีหน้าที่การงานที่ต้องไปทำเช่นกัน

ภวิลเป็นยมทูต มีหน้าที่นำทางดวงวิญญาณไปสู่โลกหลังความตาย ยมทูตในความคิดของมนุษย์คือชายร่างสูงใหญ่ดั่งยักษ์

ปักหลัก ผิดคำ นุ่งโจงกระเบนสีแดง ในมือถืออาวุธอะไรทำนองนั้น ซึ่งนั่นก็ถูกต้องสำหรับสมัยโบราณ แต่ยุคนี้วิวัฒนาการของมนุษย์ก้าวล้ำไปมาก หน่วยงานผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์โดยตรงอย่างพวกเขาจึงต้องปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัยตามไปด้วย

งานของยมทูตนั้นแตกต่างจากนินรยบาล ซึ่งมีหน้าที่ลงโทษดวงวิญญาณหลังได้รับคำพิพากษาจากพญายมราช ยมทูตมีหน้าที่นำทางดวงวิญญาณให้เข้าสู่เส้นทางที่สมควรของโลกหลังความตาย หากดวงวิญญาณว่านอนสอนง่าย เขาก็เพียงแค่เดินนำหน้า แต่ถ้าดวงวิญญาณมีท่าทีซัดซิ้น เขาก็ต้องใช้ไม้แข็งอย่างการใช้บ่วงบาตจับกุม ทำอย่างไรก็ได้ที่จะควบคุมดวงวิญญาณมาที่ศูนย์อำนาจการ ซึ่งเป็นศูนย์ควบคุมการเข้าออก และยังเป็นทางเชื่อมระหว่างโลกมนุษย์กับยมโลก หน้าที่ของเขาจึงรวมไปถึงการไล่ตามจับดวงวิญญาณที่พยายามหลบหนี ซ่อนเร้นอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ยอมทำตามครรลองวิภูสงสารด้วย

สำหรับภิวลิ มันเป็นงานที่ค่อนข้างน่าเบื่อ

ดวงตาสีนิลจ้องมองหน้าจอโทรศัพท์ซึ่งกำลังแสดงข้อมูลวิญญาณและสถานที่ด้วยแววดตาเบื่อหน่ายเล็กน้อย แต่ละวันมีคนตายเป็นหมื่น แต่ยมทูตที่ต้องไปรับดวงวิญญาณมีเพียงหลักร้อย เป็นสัดส่วนที่ทำให้พวกเขาต้องทำงานหนักเกินตัวไปพอสมควร อาจเพราะการกำเนิดเป็นยมทูตมีเงื่อนไขสำคัญที่เป็นไปได้ยาก นาน ๆ ที่จึงจะมีแรงงานมาเพิ่ม

ชายหนุ่มกวาดตาอ่านสถานที่เป้าหมายถัดไป ก่อนหลับตาลง กำหนดจิตไปยังที่แห่งนั้นเพื่อไปรับวิญญาณกลับมา เสรีจลิน์ครึ่งหนึ่งก็ทำเช่นเดิมต่อไป แต่ละวันของเขาเป็นเช่นนี้ วันเวียนซ้ำซากไม่รู้จบ เขาไม่เคยนับว่าวันหนึ่ง ๆ เขาไปรับวิญญาณมากี่ดวง เพียงแค่ทำหน้าที่ไปจนกว่าจะถึงเวลาผลัดเปลี่ยนเวร

แสงแดดยามใกล้เที่ยงของกรุงเทพมหานครช่างแผดจ้า แม้

ยมทูตอย่างภวิลจะไม่มีความรู้สึกหรือผลกระทบทางกายภาพแบบเดียวกับมนุษย์ ก็ยังอดไม่ได้ที่จะนึกรำคาญแสงสว่างที่สาดส่องเข้ามา เขาหยิบใบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเช็กดูข้อมูลของวิญญาณรายต่อไป

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ยมทูตหนุ่มก็อยู่ภายในลานวัดแห่งหนึ่ง

ภวิลทอดสายตามองไปยังศาลาที่อยู่ใกล้ตัวที่สุด เห็นผู้คนสวมใส่ชุดขาวดำอันเป็นสัญลักษณ์ของการไว้อาลัยกำลังพนมมือรับฟังการเทศน์หน้าศพจากพระสงฆ์ สายตาของมนุษย์มองเห็นเพียงพวกพ้องเดียวกัน แต่สายตายมทูตอย่างเขาเห็นทั้งสัมภเวสี เร่วอน เปรต อสุรกาย เหล่าเทพารักษ์ประจำท้องที่มารวมล้อมรอบศาลารับฟังธรรมะขอส่วนบุญ และภายในศาลานั้น เขามองเห็นหญิงชราคนเดียวกับในรูปที่ตั้งอยู่ข้างโลงนั่งอยู่บนเก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง กำลังพนมมือรับฟังธรรมะด้วยเช่นกัน

วิญญาณทั่วไปหากได้พบกับยมทูตและยอมรับได้ว่าตนตายไปแล้ว แต่ยังมีห่วงกังวลในครอบครัวของตนอยู่ เมื่อยมทูตพิจารณาแล้วว่าไม่มีแนวโน้มหลบหนีก็จะได้รับการผ่อนผันให้วนเวียนอยู่บนโลกมนุษย์อีกราวสามถึงเจ็ดวัน พอครบกำหนดก็จะเดินทางมารับตัวอีกครั้งเพื่อนำทางสู่โลกหลังความตาย นั่นเป็นที่มาของคำเล่าลือว่าวิญญาณของผู้เสียชีวิตจะกลับบ้านภายในสามวัน หากว่ามีพลังแข็งแกร่งหรือเชื่อมจิตกับผู้มีสัมผัสที่หกได้ก็อาจจะปรากฏตัวให้เห็นเป็นรูปร่าง หรือบางครั้งก็ไปเข้าฝันญาติพี่น้อง ถือเป็นกรกล่าวเวลาครั้งสุดท้ายก่อนจะต้องจากไปไกล

ภวิลตัดสินใจยื่นรอ ทอดเวลาแห่งการรับส่วนบุญของวิญญาณหญิงชราให้ยืนยาวออกไปอีกสักเล็กน้อย เขายืนกอดอกฟังเสียงคำเทศน์ของพระสงฆ์ คลอไปกับเสียงหวีดแหลมของผีเปรตและอสุรกาย ทว่าเสียงผีเก้าที่กำลังเดินมาจากทางด้านข้างกลับทำลายบรรยากาศเรียบง่ายเหล่านั้น และทำให้คิ้วของยมทูตหนุ่มขมวดเป็นปม

“โอ๊ะ! เจอกันอีกแล้วนะครับ” น้ำเสียงทุ้มต่ำเจือความประหลาดใจที่ฟังดูออกไปทางแสวงทำดั่งขึ้นทักทาย

ดวงตาเรียวยของภวิลตวัดมองผู้มาใหม่ซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยรุ่นร่างสูงใหญ่กว่าเขา ผิวสีฟางขาวไม่ขาวไม่คล้ำ สวมแจ็กเก็ตยีนทับเสื้อยืดสีขาว ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนขาดๆ สีน้ำเงิน กำลังเดินตรงมาหาพร้อมกล่าวด้วยรอยยิ้ม

“ดวงเราก็สมพงศ์กันอยู่นะผมว่า”

สมพงศ์จนน่ารำคาญนะสิ ภวิลคิดในใจ แต่เขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่จะสนใจสนทนากับผู้อื่นมากนัก จึงทำเพียงแค่เบนสายตาไปทางอื่น ภาษากายเช่นนี้ชัดเจนเพียงพอที่จะบอกอีกฝ่ายแล้วว่า เขาไม่อยากคุยด้วย

“เมื่อวานขึ้นก็เจอ เมื่อวานก็เจอ วันนี้ก็เจออีก นี่คุณแอบสะกดรอยตามผมปะเนี่ย”

คนตรงหน้ายังดีมีนชวนเขาคุยต่อเหมือนไม่รับรู้ ดวงตาดำขลับคู่นั้นเป็นประกายวิบวับ

ภวิลปรายตามอง ถ้ามกลับด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ “คุยกับลมฟ้าอากาศแบบนี้ไม่กลัวคนอื่นจะคิดว่านายเป็นบ้าหรือไง”

“เฮ้ย เป็นห่วงภาพลักษณ์ผมด้วยอะ มีใจให้ผมเหรอกคุณ” อีกฝ่ายคลี่ยิ้มหยอกเย้า เผยให้เห็นฟันเขี้ยวซี่เล็ก ๆ

ถ้ามองแบบตัดอคติทิ้งไป มนุษย์คนนี้ก็ถือว่าหน้าตาดีจนหาตัวจับยาก ถ้าไปยิ้มให้สาวคนไหนก็คงมีใจสั่งกันบ้าง แต่สำหรับภวิล รอยยิ้มแบบนั้นชวนให้เส้นประสาทที่ขมับเต้นตุบ ๆ

“แล้วนี่มาทำไรอะครับ รอเก็บวิญญาณ?”

“...”

“ไม่ตอบ แสดงว่ามาหาผมแน่ ๆ”

“...”

“หรือว่ามาเก็บวิญญาณผม”

“ตอนนี้ยังไม่ใช่ แต่ถ้านายยังพูดมากก็ไม่แน่” ยมทูตหนุ่ม
กล่าวอย่างนึกรำคาญ แต่คนฟังกลับหัวเราะขบขัน

“ดูจ้ะคุณ ใจเย็น ๆ สิครับ”

ดวงตาที่ประดับแพขนตายาวคู่ นั้นเต็มไปด้วยความชอบใจ
ภวิลพ่นลมหายใจยาว เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงเทศน์จบลง ตาม
ด้วยเสียงบทสวดแผ่เมตตา

เอาน่า ทนอีกนิดเดียว

“ขมวดคิ้วแบบนั้นเดี๋ยวหน้าแก่ไวนะ หน้าตาดีขนาดนี้แล้วก็
น่าจะมีมบอย ๆ ดีกว่า โอ๊ะ ลืมไป คุณแก่ไม่ได้อยู่แล้ว แต่ผมก็ว่า
คุณเหมาะกับรอยยิ้มมากกว่าอยู่ดี”

“...”

“เหมือนผมนี่ง หล่ออยู่แล้ว ยิ่งยิ้มก็ยิ่งหล่อ” ไม่พูดเปล่า ร่าง
สูงยังขยับเดินเข้ามาใกล้ โอบหน้าคมคายตามแบบฉบับชายไทยแย้ม
รอยยิ้มที่ทำให้เจ้าตัวคู่อ่อนวัยลงกว่าเดิม

แม้ในใจจะนึกรำคาญอยากเอาบ่วงยมบาตรัดคอสังข์สนลัก
รอบจะได้เลิกวุ่นวายกับเขาสักที แต่ตามกฎแล้วยมทูตไม่อาจทำร้าย
มนุษย์ได้ โชคดีที่ในศาลาพระสวดแผ่เมตตาจบแล้ว หนิงชราเดิน
ออกมาพอดี ภวิลจึงหลับตากำหนดจิตให้ตัวเองไปปรากฏตัวข้าง ๆ
บอกเธอว่าได้เวลาต้องออกเดินทางกันแล้ว

“คุณ คุณ!”

ในตอนที่เขากำลังจะหลับตาลงเพื่อกำหนดจิตกลับไปยังศูนย์
อำนาจการ เสียงทุ้มต่ำก็ตะโกนเรียก

“สรุปคุณชื่อไรอะ จะไม่บอกผมจริง ๆ เหรอ”

ร่างสูงวิ่งตรงมาหาเขา พร้อมหันไปก้มหัวส่งยิ้มน้อย ๆ ให้
วิญญาณหนิงชราที่ดูจะงุนงงเพราะถูกมนุษย์มองเห็นตัว

ภวิลไม่ตอบอะไร เขาไม่ได้อยากคุยกับมนุษย์หน้าไหนอยู่แล้ว
ถ้าไม่จำเป็น

“ไม่บอกก็ไม่ใช่ไร เตียวเราก็จอกันอีกอยู่ดี ไว้คราวหน้าผมค่อยถามใหม่แล้วกัน”

ชายคนนั้นไม่ได้แยแสการนิ่งเฉยของเขาแม้แต่น้อย ยังคงยิ้มกว้างส่งสายตาเป็นประกายให้เขาเช่นเดิม

ภิวิลเหลือบมองอีกฝ่ายแวบหนึ่ง ก่อนจะส่ายหน้าอย่างระอาและหลับตาลง พริบตาเดียวร่างของเขาและหญิงชราก็หายวับมาปรากฏที่หน้าตึกศูนย์อำนาจการ

“ทำไมพ่อหนุ่มคนนั้นถึงมองเห็นเราล่ะ”

เสียงแหบพร่าของดวงวิญญาณถามเขา

ภิวิลเดินนำหญิงชราเข้าไปด้านในตึกพลางตอบเสียงเรียบ “เรามีสัมผัสที่หก”

มนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็นวิญญาณ เนื่องจากดวงตาไม่อาจมองเห็นทะลุสิ่งทีละเอียดอ่อนกว่าสิ่งที่เป็นรูปธรรมได้ แต่มีมนุษย์บางจำพวกที่มีสัมผัสที่หก สามารถมองเห็น สื่อสาร หรือแม้กระทั่งจับต้องผู้ที่อยู่ในโลกของวิญญาณได้ในบางกรณี อาจเป็นเพราะวิบากกรรมที่เคยทำไว้ในชาติก่อน ๆ หรืออาจเป็นผู้ที่ฝึกฝนฌานสมาธิมาแต่เยาว์วัย คนเหล่านี้มีพลังจิตกล้าแข็งกว่าคนทั่วไปมาก จึงสามารถมองเห็นทะลุมิติอันหยาบกระด้างมายังโลกของพวกเขาได้

และสำหรับภิวิล มนุษย์จำพวกนี้น่าแปลกกว่าพวกดวงวิญญาณเสียอีก

“เดินเข้าไปด้านในจะมีคนรอเจ้าอยู่ เขาจะนำเจ้าไปยังที่ที่สมควร” ภิวิลหยุดอยู่หน้าประตูและบอกกล่าวกับหญิงชรา เธอค่อยๆ พลักประตู เดินเข้าไปสู่ความแว้งว้างอันสว่างไสวเบื้องหน้าจากการที่เขาพิจารณาดู วิญญาณของเธอนั้นสะอาดบริสุทธิ์ ไม่ได้ดำมืดดังเช่นดวงวิญญาณของคนเมายาบ้าเมื่อเช้า ตอนเป็นมนุษย์คงมีจิตใจดีไม่คิดร้าย สั่งสมบุญกุศลไว้จำนวนมาก

เธอจะได้ไปเกิดในภพภูมิที่ดี

“งานเยอะเกิน เมื่อไรจะได้พักผ่อนที”

เจ้าหน้าที่ยมทูตที่ต่อคิวอยู่ด้านหลัง คนเดียวกับที่ทักเขาเมื่อเข้าบ่นอุบขณะเดินเคียงข้างเขาออกไปจากตึกด้วยกันหลังทำหน้าที่ส่งดวงวิญญาณเรียบร้อย คนนี้คืออเนก เป็นเพื่อนร่วมงานที่เขาพูดคุยด้วยมากที่สุด

“แค่ช่วงเช้านี้ ฉันไปกลับศูนย์สามสิบรอบได้แล้วมั้ง นายล่ะ”

“พอ ๆ กัน” ภูวิลตอบแบบถามคำตอบคำ ไม่ได้ชวนสนทนาต่อ ซึ่งอเนกก็เคยชินแล้วที่เขาเป็นแบบนี้

“ติ๊ง! ติ๊ง!”

“ดูสิ ยังไม่ทันไรก็มาอีกแล้ว”

เสียงโอดครวญของอเนกยังคงดังต่อไป ในขณะที่ภูวิลหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู นี่คือเครื่องมือที่ใช้ตรวจสอบรายละเอียดของผู้วายชนม์ที่พวกเขาต้องไปรับ สมัยโบราณคงเป็นกระดานชนวนไม้ก็มีวงกระดาษ แต่อย่างที่บอกว่าโลกมันเปลี่ยนไปมาก ยมโลกเองก็ต้องปรับตัวไปตามโลกมนุษย์เพื่อให้กลมกลืน ไม่ใช่เป็นที่สะดุดตามากที่สุดเพื่อความสะดวกในหลาย ๆ ด้าน

“โห อยู่ตั้งเขียงใหม่เลยหรอ นั้นมันนอกพื้นที่นะ ยมทูตแถวนั้นไม่มีหรือไง” อเนกบ่นอุบ ยมทูตแต่ละคนจะมีพื้นที่หลักที่ต้องรับผิดชอบ แต่บางกรณีหากขาดคนก็ต้องไปรับวิญญาณนอกพื้นที่ด้วยเช่นกัน “ไว้เจอกันนะ ทน ๆ อีกสักแปดชั่วโมงก็ได้พักแล้ว”

“อือ” ภูวิลตอบในลำคอ มองร่างของเพื่อนร่วมงานหายวับไป เขาก็มลงมองโทรศัพท์เพื่อดูสถานที่เป้าหมายของตัวเองก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

เอาเถอะ รีบทำงานให้เสร็จ ๆ จะได้พักผ่อน การทำงานวันหนึ่งแค่นี้ไม่ต้องเจอพวกวิญญาณหัวแข็งให้ใช้กำลังก็ถือว่าดีแล้ว

และถ้าไม่ต้องเจอมนุษย์คนนั้นบ่อย ๆ ก็จะเป็นดีมาก

แสงแดดยามเที่ยงในปลายฤดูฝนของประเทศไทยอันแรง

ไม่แพ้ฤดูไหน เรียกเสียงถอนหายใจภายใต้หมวกกันน็อกหนาหนัก มือที่คล้ำแดดเล็กน้อยบิดคันเร่งมอเตอร์ไซด์หลังจากเลี้ยวเข้าซอย ทางเข้าบ้านอันสงบเงียบ ให้รถพุ่งทะยานไปด้านหน้ารวดเร็วจน เพราะอยากกลับไปตากแอร์เย็น ๆ ให้เร็วที่สุด

พีวว

เสียงหวีดหวีดดังขึ้นข้างหู ลมกระโชกแรงจนต้นไม้ใบหญ้าใน รั้วของเพื่อนบ้านพากันเสียดสีเกิดเป็นเสียงแซ่ก ๆ ฟังดูน่าขนลุก อากาศโดยรอบเย็นขึ้นอย่างประหลาด ทั้งที่เมื่อครู่ยังร้อนระอุจน เหมือนตัวจะระเหิดเป็นไอ แม้แต่ดวงอาทิตย์เบื่องบนก็ยังถูกเมฆ ครึ้มบดบัง

การเปลี่ยนแปลงโดยฉับพลันนี้ ต่อให้เป็นคนทั่วไปก็ยิ่งรู้สึก ได้ถึงความผิดปกติ แต่ชายหนุ่มที่กำลังขี่มอเตอร์ไซด์ไม่สนใจเลย แม้แต่น้อย เขายังคงมองตรงไปข้างหน้าโดยไม่ออกแวก อีกแค่ไม่ถึง ห้าร้อยเมตรก็จะถึงบ้านแล้ว จะได้กลับไปนอนตากแอร์ซะที

แต่แล้ว...

“เฮ้ย ๆ เชี่ย!”

รูม่านตาของชายหนุ่มเบิกกว้าง รีบเบรกตามสัญชาตญาณ เมื่อเห็นบางสิ่งโผล่มาขวางกลางถนนอย่างเงียบเชียบ

เอ๊ยด!

มอเตอร์ไซด์สีเงินจอดหยุดสนิทห่างจากสิ่งนั้นไปไม่ถึงเมตร ไตรวิชญ์รีบถอดหมวกกันน็อกออกสบตากับเด็กสาวในชุดเสื้อสาย เดี่ยวกางเกงขาสั้น คนที่โผล่มาขวางทางรถเขานั่นละ

อ้อ ไม่ดี แบบนี้ไม่เรียกว่าเป็นคนนี้หว่า

“กลับมาแล้วหรือจะพีไตร...”

เสียงหวานแหลมชวนขนลุกดังขึ้น เจ้าของใบหน้าจิ้มลิ้มฉีกยิ้ม กว้างให้เขา คงจะดูดีกว่านี้ถ้าเธอไม่มีเลือดไหลหยดลงมาตามมุม

ปาก และดวงตาคู่นั้นไม่เป็นสีขาวโพลนไร้แก้วตาดำ

“โอ๊ย แก้มम्म! โพล่มาแบบนี้อยากเอาฟีไปอยู่ด้วยหรือไง!”
ไตรวิชญ์ไวยลั่น มือหนายกขึ้นลูบแผ่นนอกราบไต้เสื้อยึดสีขาวไปมา
ให้หัวใจที่เต้นรัวเร็วสงบลง

“ได้หรือ”

“ไม่ได้นะสิ” ชายหนุ่มสวนกลับ ไม่มีทีท่าหวาดกลัวกับสภาพ
สุดสยของของคู่สนทนาเลยแม้แต่น้อย

เสียงหัวเราะหวีดหวีดดังออกจากปากของเด็กสาว ยิ่งเธอ
หัวเราะ หยดเลือดก็ไหลเยิ้มลงมาข้างมุมปากมากขึ้น ไม่ต้องพูดถึง
ตอนเธอฉีกยิ้มยิงฟันให้ มองไม่เห็นฟันเลยละ เห็นแต่เลือดกบปาก
เต็มไปหมด

“แหม เสียตายจัง”

เธอกะพริบตาปริบ ๆ ดวงตาไร้แววคู่นั้นจ้องมองเขาไม่วางตา
ไตรวิชญ์เหลือยมองไปรอบ ๆ เมื่อพบว่าไม่มีเพื่อนบ้านโผล่
มามองและไม่มรึดตามหลังมาจึงหันกลับไปคุยกับเธอ “แล้วทำไม
วันนี้มาโผล่กลางวันแสบ ๆ ได้”

“เพราะฟีไตรอุทิศส่วนกุศลให้หนูไง”

น้ำเสียงของเธอฟังดูสดใสขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

แก้มเป็นรู่น้องที่โรงเรียนเดียวกับเขา เคยอาศัยอยู่ในซอยนี้
แต่โชคร้ายถูกรถชนเสียชีวิตไปเมื่อหลายปีก่อนตอนอายุราวสิบห้า
สิบหก หลังจากนั้นวิญญาณของเธอก็ไม่ยอมไปจากบริเวณที่เสียชีวิต
เลย ส่วนไตรวิชญ์ก็พลาดไปหน่อย ดันไปจ้องมองตอนเห็นเธอ
ครั้งแรก ก็แหม ตอนนั้นมันก็ใกล้ค่ำแล้วแกมน้องยังยืนหันข้างให้
ใครจะไปแยกออกว่าคนหรือผีวะ

นั่นแหละ พอเด็กนี้รู้ว่าเขามองเห็น เจ้าตัวก็ตามเที่ยวไล่เที่ยว
ชื่อเขาไม่ยอมไปไหน ตามประสาผีเหงาอยากหาเพื่อนคุยด้วย

“แล้วนี่โผล่มาทำไม มาสภาพดีกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือ”

“ก็มารอพี่ไตรกลับบ้านไป อยากมาแบบสวย ๆ เหมือนกัน แต่คิดว่าแบบนี้พี่น่าจะเซอร์ไพรส์กว่าอะ”

แก้มหัวเราะคิกคักพร้อมกับเดินเข้ามาหา ทำท่าจะยื่นมือมาแตะตัวเขา แต่ยังไม่ทันที่มีมือขาชิดนั้นจะเด้งออกมาโดนตัวเด็กสาวก็สะดุ้งเฮือก

“พี่ไตรพกดะกรุดมาเหรอ”

“ใช่” ไตรวิษณุตอบรับ มือฉวยสร้อยห้อยตะกรุดดอกใหญ่ที่สวมคออยู่ขึ้นมาชี้ให้เด็กสาวดู

“โห เซ็งเลย ว่าจะแต่ะอั้งชะหน่อย”

“เป็นสาวเป็นนางให้มันน้อย ๆ หน่อย” เขาปราม แต่วิญญาณสาวน้อยเบ้าปากใส่

“ข้า ๆ เองน่า พี่อย่าบ่นหนูสิ”

“เออ ไม่ให้บ่นก็ตามแล้วกัน นี่จะไปเมื่อไร” ไตรวิษณุถามคำถามเดิม ๆ เหมือนทุกครั้งที่เจอหน้ากัน

แก้มไขว้รัยที่เสียชีวิตทั้งที่ดวงยังไม่ถึงฆาต วิญญาณจึงต้องล่องลอยอยู่ในโลกนี้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงเวลาหมดอายุขัยยมทูตถึงจะมานำทางไปยังภพภูมิอื่น ซึ่งไม่มีใครรู้ว่าอีกนานเท่าไร บางทีอาจจะอีกปี สองปี สิบปี ยี่สิบปี

“ไม่รู้” ก็หนอยังไม่เจอยมทูตให้ถามได้สักคน เจอใครเขาก็งานยุ่งทั้งนั้น ไม่มีใครสนใจมาตอบคำถามผีเร่ร่อนอย่างหนูหรอก”

แก้มพูดติดตลก แต่ไตรวิษณุก็ฟังออกว่ามีความเศร้าเจ็บอยู่ในน้ำเสียง ดวงตาของชายหนุ่มฉายแววเห็นใจ ทั้งในฐานะรุ่นพี่และมนุษย์คนหนึ่ง แก้มสบตาเขาเหมือนจะรู้ว่าเขาเปลอแสดงความอ่อนไหวออกมาจึงรีบฉีกยิ้มหวานกลบเกลื่อนและเปลี่ยนเรื่องพูด

“แต่อย่างน้อย ๆ อะนะ ก่อนไปหนูขอเป็นแฟนพี่ไตรก่อนได้ไหมล่ะ”

ไตรวิษณุยิ้มแห้ง นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาถูกเต้าะ ก็รู้ตัวอยู่ว่า

ตัวเองหน้าตาพอไปวัดไปวาได้ ทั้งคน ทั้งผีสาวหรือแม้แต่ผีหนุ่ม
เลยมาชอบ ตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยมชีวิตเขาเลยไม่ค่อยจะสงบสุขนัก
นอกจากโดนผีตามรังควานแล้วยังพลอยโดนเพื่อนที่โรงเรียนหมั่นไส้
เพราะดันป๊อบเกินหน้าเกินตาไปอีก

“ได้ไหมอ่า เนี่ย หนูตามจีบพี่มาตั้งหลายปีแล้วนะ”

เสียงออดอ้อนที่ชวนให้ไขสันหลังเย็นเยียบดังขึ้น อยากจะ
บอกน้องจริง ๆ ว่าอย่าอึดมกวางได้ไหม เลือดไหลใหญ่แล้ว แต่ชาย
หนุ่มก็มีมารยาทมากพอจะไม่ทำให้คนเด็กกว่าเสียใจ

“ถ้าพี่บอกว่าพี่ไม่ชอบผู้หญิงล่ะ”

“...ถามจริง”

“จริง”

“งั้นหนูไปเกิดเป็นผู้ชายดีไหม”

“รอถึงปานนั้นพี่ก็แก่แล้ว”

“นั่นสิ สงสัยไม่ทันแม่เลย”

ใบหน้าจางของเด็กสาวเรียกเสียงหัวเราะเบา ๆ ออกจาก
ปากคนฟัง

เมฆหมอกที่บดบังดวงอาทิตย์เริ่มคลายออกแล้ว ไตรวิษณุจึง
สตาร์ทมอเตอร์ไซค์อีกครั้งพร้อมกำชับ “วันหลังก็อย่าโผล่มาตัดหน้า
รถแบบนี้อีกล่ะ พี่ไม่อยากเข้าโรงพยาบาล”

“พี่ไตรไม่ต้องเบรกก็ได้นี่”

“มันเป็นสัญชาตญาณใหม่ล่ะ อย่าทำอีกนะ แล้วไว้พี่จะกรวด
น้ำไปให้บ่อย ๆ”

“ได้ หนูจะไม่ทำแล้ว ขอขอบคุณมากจ้ะ”

แก้มยกมือไหว้เขา สีหน้าของเธอดูยินดีมาก สำหรับวิญญาณ
เร่ร่อนทั้งหลาย การมีคนที่บุญอุทิศส่วนกุศลให้ถือเป็นโชคมหาศาล
เพราะพวกเขาเหล่านั้นไม่มีโอกาสสร้างบุญด้วยตัวเองแล้ว และ
ไตรวิษณุก็ยินดีจะช่วย

“แล้วไปไหนก็ระวัง ๆ ด้วยละ เดี่ยวโดนพวกหมอมผีมันจับไป เป็นวิญญาณรับใช้”

“ไม่โดนอยู่แล้ว ใครจะมากล้าเหย้มในถิ่นพีไทร ขนาดผีใน ซอยนี้ยังมีหนูคนเดียวเพราะคนอื่นกลัวพีกันหมด”

“อาจจะก็ได้ ยังไงก็ระวังด้วย” เขากล่าวทิ้งท้ายและขีมือเตอร์- ไชค์จากไป เมื่อเหลียวกลับไปมองอีกครั้ง ถนนด้านหลังก็ว่างเปล่า ปราศจากร่องรอยว่าเคยมีใครยืนอยู่

มอเตอร์ไชค์เล่นมาถึงสุดซอยซึ่งเป็นทางตัน ไตรวิษณุเลี้ยว รถเข้าไปจอดในบ้านหลังสุดท้ายของซอยซึ่งล้อมด้วยรั้วระแนงไม้ สีน้ำตาล ตัวบ้านเป็นบ้านปูนสีขาวสองชั้นขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่ เหมาะสำหรับครอบครัวเล็ก ๆ ครอบครัวหนึ่งอยู่อาศัยพอดี

“ไทร กระทิงแดงของลุงละ”

ยังไม่ทันจะดับเครื่องยนต์เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นข้างหู

“อยู่นี่ครับ ไม่ลืมหรอก” ไตรวิษณุหยิบถุงที่ซื้อมาจากร้านขาย ของชำข้างวัดขึ้นมา พลังตอบขายวัยกลางคนที่สวมเสื้อสีขาว กางเกงสีขาวคล้ายชุดไปปฏิบัติธรรมที่ไหล่พรวดมาจากไหนไม่รู้

ขอบมาแบบไม่ให้สัมผัสให้เสียงตลอด พวกวิญญาณก็เป็นแบบนี้กันหมด ไตรวิษณุไม่แน่ใจว่าเป็นความเคยชินของพวกเขา หรือ จริง ๆ แล้วอยากหาเพื่อนไปอยู่ด้วยเลยจงใจไหล่มาแบบนี้

“ดี ๆ จุดธูปเร็ว ๆ ไทร”

ลุงแกตาลุกวาว รีบเข้าชี้ให้เขาไปจุดธูปถวาย ไตรวิษณุยิ้มน้อย ๆ เปิดฝาขวดกระทิงแดงออกตั้งวางบนแท่นวางของ เดินไปหยิบธูปมา จุดและปักลงบนกระถางหน้าศาลพระภูมิ

พระภูมิบ้านอื่นชอบกินอะไรไม่รู้ แต่พระภูมิบ้านเขาชอบกิน กระทิงแดงเป็นชีวิตจิตใจ บางวันกินห้าหกขวด ถ้าเป็นคนธรรมดา คงหัวใจวายไปแล้วมั้ง

พอได้เครื่องเช่นแล้วลุงแกก็หายวับไป ส่วนเจ้าของบ้านอย่าง

ไตรวิชญ์ก็เดินกลับเข้าไปในตัวบ้าน ห้องนั่งเล่นเล็กๆ ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนไม้เนื้อเงียบสงบ ไร้วีแววของสิ่งมีชีวิต แน่ละ เพราะในบ้านนี้เขาเป็นคนเดียวที่ยังมีชีวิตอยู่นะสิ

ไตรวิชญ์ตั้งใจจะขึ้นบันได้ไปชั้นสอง ก็จะเข้าห้องนอนไปเอนหลังสักหน่อย แต่ยังไม่ทันจะก้าวขาเหยียบขั้นบันได้ก็ได้ยินเสียงโหวกเหวكدังมาจากห้องทำงาน

“จะไปไหนพี่ไตร! มานี่เลย!”

เสียงห้าวๆ ดังขึ้น ตามด้วยศีรษะเด็กหนุ่มคนหนึ่งโผล่ออกมาจากประตูห้องทำงานเขา แน่แน่นอนว่าบานประตูไม่ได้ถูกเจาะไว้แต่ไฉ่เด็กนี้โผล่หัวทะลุประตูออกมาเลยต่างหาก

“อะไร”

“ยังจะถามอีก มาทำงานสิพี่ ลูกค้ารอเต็มเลยเนี่ย”

คราวนี้อีกฝ่ายทะลุออกมาจากประตูห้องทั้งตัวมายืนจังก้าเท้าเอวใส่

ไฉ่เด็กนี้ชื่อจ้อย เป็นกุมารทองของปู่ ก่อนหน้าจะเป็นของปู่ก็เป็นของทวดมาก่อน และตอนนี้ก็กลายเป็นของเขา ถึงจะบอกว่า เป็นกุมารทอง แต่มันก็ไม่ใช่วิญญาณเด็กอายุห้าหกขวบไว้ผมจุกเหมือนที่เห็นในละครทีวีแต่อย่างใด คะเนจจากสายตาก็น่าจะอายุราวๆ สิบห้าสิบหกได้แล้ว สวมเสื้อยืดกางเกงยีน ดูเฟิ่นๆ ไม่ต่างอะไรจากพวกเด็กวัยรุ่นที่เดินอยู่แถวสยามเลยสักนิด แม้ความจริงอายุมันน่าจะป็นรุ่นทวดเด็กพวกนั้นได้แล้วก็เถอะ

“เอ็งก็ตอบไปดิจ้อย จะรอพี่ทำไมวะ”

“ใครชื่อจ้อย”

“ก็เอ็งไง”

“บอกว่าเปลี่ยนชื่อเป็นเจมส์แล้วไง!”

มันโวยวายหน้าง้ำ เบะปากอย่างชัดใจ ไตรวิชญ์เลิกคิ้ว หัวเราะในลำคอเบาๆ

“เออๆ เจมส์ก็เจมส์ พี่ไปนอนแล้วนะ” เขาว่าพลางทำท่าจะก้าวเท้าขึ้นบันได ใจ้ออย...หมายถึงเจมส์รีบถลามาหา คิวาแขนเขาไว้ทันที

“จะไปไหนพี่ไตร ไปทำงานเดี๋ยวนี้”

“ขอพี่เอนหลังสักชั่วโมงไม่ได้หรอวะ เมื่อคืนก็ออกไปลุยมาตั้งเยอะแล้ว ยังไม่ได้นอนเลยเนี่ย”

“ก็อยากจะให้เอนหลังอยู่ แต่คิวดูดวงวันนี้ยังไม่ได้เคลียร์สักคิว แล้วอีกสิบห้าวันที่ลูกค้าที่นัดดูดวงไว้ก็จะมาแล้วด้วย”

“...”

“ไม่ต้องมองผมแบบนั้นเลย พี่ให้ผมนัดลูกค้าไว้เองนะ ไว้ค่อยพักหลังเสร็จงานแล้วกัน”

เด็กหนุ่มผลึกเปิดประตูห้องทำงาน ก่อนเดินหลังเจ้าของบ้านที่ถอนหายใจเฮือกให้เข้าไปด้านใน

ไตรวิษณุเป็นหมอดูชื่อดังในโลกออนไลน์ที่มีผู้ติดตามเหยียบแสน ใช้นามแฝงว่า “สลือท” คนอื่นคงคิดว่าแปลกที่จบปริญญาตรีวิศวกรรมไฟฟ้ามาแท้ๆ แต่ดันผันตัวมาเป็นหมอดู จริงๆ สาเหตุมันก็ง่ายมาก เพราะยุคนี้งานหายากจับหายเลยไป ต่อให้จบวิศวะก็ไม่ได้แปลว่าจะมีงานทำ พอหาได้ก็โดนกดเงินเดือนไปอีก

หลังจากเตะฝุ่นอยู่หกเดือน ไตรวิษณุเลยตัดสินใจว่าเออวะ กูเปิดสำนักดูดวงนี้แหละ แล้วก็ดันแมสขึ้นมา คือคนรีวิวดูๆ กันบอกว่าเขาดูแม่น เลยมีลูกค้านั่นเอี้ยดไม่เว้นแต่ละวัน แต่น้อยคนนักที่จะรู้ว่าการเป็นหมอดูไม่ใช่อาชีพหลักของเขา อาชีพหลักจริงๆ คือหมอดูผีต่างหาก

ตระกูลทางพ่อของไตรวิษณุเป็นพวกมีสัมพัทธ์ที่หกมาตั้งแต่บรรพบุรุษ ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่รุ่นไหน แต่ทวดของเขา ปู่ของเขา ต่างมองและสัมพัทธ์วิญญาณได้ทั้งภาพ เสียง กลิ่น มาแบบ Full HD จัดเต็ม

พอมาถึงรุ่นพ่อกับลุงทั้งคู่มองไม่เห็นวิญญาณ ปู่ก็เบาใจ คิดว่าต่อจากนี้ลูกหลานคงมีชีวิตแบบคนปกติเสียที แต่พอเขาเกิดมาก็ดันเป็นพวกมองเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็นได้อีก หนทางการใช้ชีวิตสงบ ๆ จึงจบลง และไตรวิชญ์ก็พัวพันกับสิ่งลึกลับมาตั้งแต่จำความได้จนกลายเป็นความเคยชิน จนถึงตอนนี้ก็ผ่านมายี่สิบห้าปีพอดี

นอกจากจะมองเห็นผีได้ ตระกูลของเขายังเป็นพวกมีวิชา ทวดของไตรวิชญ์เป็นหมอผีไสยขาว มีวิชาอาคมแก้กรรมและส่งต่อความรู้เหล่านั้นให้ปู่ ส่วนปู่ก็มาสอนเขาอีกทีเพื่อไว้ป้องกันตัว เพราะคนอย่างพวกเขามักจะตกเป็นเป้าดึงดูดวิญญาณให้เข้าหา มีทั้งพวกประสงค์ดี ประสงค์ร้าย การมีวิชาอาคมรวมถึงของขลังพกติดตัวจึงเป็นเรื่องจำเป็น

ตั้งแต่ขึ้นชั้นมัธยม ทุกปีเดือนมกราคม ไตรวิชญ์จะกลับไปขลุกอยู่ที่บ้านของปู่ที่จังหวัดสุพรรณบุรีเพื่อมาเรียนวิชา ปู่ของเขาเป็นที่รักของชาวบ้าน คอยช่วยแก้คุณไสยให้คนที่โดนยาเสน่ห์ โดนทำของ มีจิตใจโอบอ้อมอารี แต่พอเขาโตขึ้นปู่ค่อนข้างหลง ๆ ลืม ๆ แล้ว ไม่อาจถ่ายทอดวิชาอะไรได้อีก ตั้งแต่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย ไตรวิชญ์เลยต้องอาศัยเรียนรู้เอาเองจากตำราโดยมีไอ้เจมส์คอยช่วยเหลือ

ปัจจุบันเขารับจ้างปราบผี แก่คุณไสย และใช้ไสยขาวในการช่วยเหลือคนที่เดือดร้อนจากสิ่งที่มองไม่เห็นอย่างเดียวกับที่ปู่เคยทำ ไม่ได้ทำแบบใจแข็ง อาศัยการบอกปากต่อปาก แต่ถึงอย่างนั้นก็มีคนแวะเวียนมาขอความช่วยเหลือเป็นระยะ ๆ บางคนได้ยินชื่อเสียงเขาเลยมาขอห่วยก็มี อยากบอกเหลือเกินว่าถ้ารู้ว่าเลขไหนจะออกคงไม่มานั่งบอกรอก เอาไปซื้อเองดีกว่า ถูกรางวัลที่หนึ่งสักสามสิบบาทก็ไม่ต้องทำงานทั้งชาติแล้ว

บ้างก็มาขอให้เขาช่วยทำของใส่ศัตรูหรือทำเสน่ห์ แต่ไตรวิชญ์ไม่รับงานเหล่านั้นทั้งที่มีคนเสนอเงินให้มากมาย วิชาอาคมของเขา

มีไว้ช่วยเหลือคน ไม่ใช่มีไว้ทำร้ายผู้อื่น และสำหรับเขา เงินที่ได้จากการดูดวงและปราบผีก็มากพอจะอยู่ได้แบบไม่ลำบากแล้ว อาจไม่ร่ำรวย แต่ก็ไม่ยากจน

เมื่อคืนนี้เขาก็เพิ่งจะไปปราบผีตามที่มีคนว่าจ้างมาเหมือนกัน เสียแรงไปมากโข ไม่ได้นอนทั้งคืนแต่ก็ต้องถ่อไปวัดเพื่อทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ พอจะเอนหลังสักหน่อยก็โดนไอ้เจมส์ขัดจังหวะ แต่งานก็คืองาน นัดลูกค้าไว้แล้วยังไงก็ต้องรับผิดชอบ

“ผมเห็นพี่เหนื่อย เลยนัดเปิดไฟออนไลน์นี้ให้แค่ห้าคนพอ อย่างละสามคำถาม ส่วนที่นัดดูส่วนตัววันนี้มีคนเดียว เสรีจ๊ะพี่ก็ได้พักละ”

ไอ้เจมส์พูดพลางร่วิ้วลงบนคีย์บอร์ดตอบไลน์ลูกค้าที่ต้องการนัดดูดวง ใครเข้ามาในบ้านเขาคงซ็อกตาตั้งที่เห็นคีย์บอร์ดกับเมาส์ขยับเองได้ แต่นี่เป็นเรื่องปกติของบ้านเขา อยู่บ้านก็ต้องช่วย ๆ กันทำงานหน่อย ลูกค้าเยอะ เขาตอบไลน์คนเดียวไม่ไหวหรอก

“แล้วนี่ลืมซื้อขานมให้ผมใช่ไหมเนี่ย”

“เออสิม เดี่ยวสั่งไลน์แมนให้”

“ดีมาก” เจมส์ตอบแล้วหันกลับไปตอบไลน์ลูกค้าต่อ

บางทีก็สงสัยจริง ๆ ว่าตกลงใครเป็นเจ้าของใครเป็นลูกน้อง อาจเพราะไอ้เด็กนี่อยู่กับเขามาตั้งแต่เขาเกิด เลยเหมือนพี่น้องกันมากกว่า จริง ๆ ไตรวิชญ์ควรเรียกเจมส์ว่าพี่ด้วยซ้ำ ทว่าตั้งแต่จำความได้ ไอ้เจมส์ก็เรียกเขาว่าพี่มาตลอด พอเขาถามตอนห้าขวบ มันก็บอกว่าเพราะสักวันเขาจะโตกว่ามัน และมันไม่อยากแก่

ก็เออ เหตุผลฟังขึ้นอยู่

“แล้วทำไมวันนี้พี่ไปนานจัง ผมนึกว่าพี่ไปติดสาวที่ไหนแล้ว” เจมส์ชวนคุยระหว่างที่ไตรวิชญ์กำลังเตรียมสำหรับไฟกับขวดน้ำดื่มมารับรองลูกค้า “หรือไปเจอเข้าจริง ๆ”

“เจอไอ้แก้มโง่ มันโผล่มาขวางทาง”

“ว่าแล้ว” เด็กหนุ่มโคลงศิริชะ
พอพูดถึงเรื่องนี้ไตรวิชญ์ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาเจอใครอีกคนที่วัด
ด้วยเช่นกัน

“แล้วพี่ก็เจอเขาที่วัดด้วย”

“หือ ยมทูตคนนั้นอะหรอ”

“เออ” ริมฝีปากหยักได้รูปโค้งขึ้นเมื่อนึกถึงใบหน้าเรียบเฉย
ของยมทูตหนุ่มคนนั้น เพียงแค่คิดถึงแววตาเย็นชาประอาใจของ
อีกฝ่ายยามจ้องมองเขา ไตรวิชญ์ก็ควบคุมตัวเองไม่ให้เปลอ่ยยิ้ม
ไม่ได้เลย

“แหมम्म ยิ้มหวานเชียว ถ้ามจริง พี่ชอบเขาจริงดี”

“ใช่” หมอผีหนุ่มตอบแบบไม่เสียเวลาหยุดคิดพร้อมกับนวน
นึกถึงครั้งแรกที่ได้พบคนที่เขาไม่รู้จักแม้แต่ชื่อ

วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ ในเวลาโพล้เพล้เมื่อเกือบ ๆ ครึ่งปี
ที่แล้ว ไตรวิชญ์ออกจากบ้านเพื่อไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นมหาวิทยาลัย
ของสาขาวิชา เขารู้สึกวังเวงเล็กน้อย เลยแวะร้านสะดวกซื้อเพื่อซื้อ
กาแฟ ตอนกำลังเดินออกจากร้านก็เลิบบไปเห็นคาเฟ่ที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ
ที่โตะติดกระจกนั้นเขาเห็นชายหนุ่มคนหนึ่ง สวมชุดเสื้อเชิ้ตสีขาว
กางเกงสแล็กส์นั่งอยู่เพียงลำพัง ออกจะแปลกสักหน่อยที่ไม่มีอาหาร
หรือเครื่องดื่มสักอย่างบนโตะ ทั้งที่ปกติร้านไม่น่ายอมให้ลูกค้าเข้า
มานั่งโดยไม่สั่งอะไรเลย แต่ไตรวิชญ์มองข้ามเรื่องผิดปกตินี้เล็ก ๆ
น้อย ๆ นั้นไป เพราะมัวแต่โฟกัสเสี้ยวหน้าหล่อเหลาของชายคนนั้น

เจ้าตัวไม่ได้มองมาทางเขา และไตรวิชญ์ก็ไม่รู้ว่าเพราะอะไร
เขาจึงละลายตาจากไปไม่ได้ ลึก ๆ ในใจรู้สึกคุ้นตาเหมือนเขาเคยพบ
หน้าผู้ชายคนนั้นมาก่อน และเมื่อดวงตาเรียวสีดำขลับคู่นั้นหันมา
สบตากับเขา ทุกสิ่งทุกอย่างโดยรอบก็คล้ายจะเคลื่อนที่ช้าลง

สรรพเสียงรอบกายไร้ความหมาย โลกทั้งใบเหมือนมีแค่เขา

กับผู้ชายคนนั้น ไตรวิชญ์ยืนนิ่ง สบตากับอีกฝ่ายผ่านกระจกใสของคาเฟ่ ก่อนเนื้อในอกซ้ายเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ กระทั่งฝ่ายนั้นละลายตาจากไป ชายหนุ่มถึงได้รู้สึกตัวอีกครั้ง

โห ตาเรียวเหมือนหงส์ ปากนิด จมูกหน่อย สูงโปร่งแต่ไม่ได้ผอมแห้ง สเต๊ก เอ้ย สเปกเลยครับ เพลงพีเสกลอยเข้าหัวมาเลย... เธอทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตอนลิปส์ ตอนที่ฉันมีแฟนคนแรก!

เวลาไม่มีวันหยุดเดิน เรื่องนั้นไตรวิชญ์รู้ดี แต่ถ้ามันหยุดได้ ก็คงเป็นเหมือนเมื่อครู่แน่ ๆ ทั้งชีวิตเขาไม่เคยเชื่อเรื่องรักแรกพบมาก่อน จนกระทั่งมาเจอกับตัวนี่ละ

โอเค คำว่ารักอาจจะเกินไปหน่อย แต่ถ้าชอบละใช่เลย เกิดมาเขาไม่เคยถูกใครดึงดูดมากขนาดนี้มาก่อนจริง ๆ

ไตรวิชญ์ไม่ได้มีประสบการณ์เรื่องความรักมากมาย ส่วนหนึ่งเพราะเขาไม่เหมือนคนอื่นนี่ละ ถึงจะมีคนเข้าหาอยู่พอสมควร แต่เขาไม่อยากจะดึงคนไม่รู้โอไหนโอไหนเข้ามาพัวพันจึงไม่เคยมีแฟน แต่ครั้งนี้เขากลับมีแรงผลักดันมหาศาล ใจแสนจะฮึกเหิม ร่ำร้องให้บุกตะลุยเข้าไปจีบก่อน ผลจะเป็นยังไงค่อยว่ากันอีกที

ไตรวิชญ์กำลังจะก้าวขาเดินเข้าคาเฟ่อยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะผู้ชายคนนั้นหันหน้ามาทางเขา ดวงตาเรียวฉายแววคร่ำเคร่ง คิ้วขมวดเข้าหากัน

หรือจะรู้ว่าถูกแอบมองอยู่ ไตรวิชญ์คิด ยังไม่ทันจะขยับตัวเดินร่างสูงโปร่งก็ถูกพรวดแล้วเดินออกมาจากคาเฟ่ แบบว่าเดินทะลุกระจกร้านออกมาเลย

เฮีย! ไม่ใช่คนเหรอะวะ...

เหตุการณ์ต่อจากนั้นเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา ไตรวิชญ์ทันเห็นแค่อะไรสีแดงแวบ ๆ ลอยข้ามหัวไป จากนั้นเสียงกริตร้องไหยหวนชวนขนหัวตั่งก็ตั่งขึ้นจากด้านหลัง พอหันไปมองก็พบวิญญาณหน้าและจนแทบมองเครื่องหน้าไม่ออก เลือดไหลเยิ้มขโลมร่างที่ส่งกลิ่น

เหม็นเน่า ดวงตาดำสนิทไร้อาชาวกำลังถลึงตาใส่เขาพร้อมกับดินพรวด ๆ โหยหวนด้วยความเจ็บปวดเหลือคณาเพราะถูกบ่วงยมบาศสีแดงรัดตัวไว้

ถ้าเขาไม่ผิดไอ้ผีตัวนี้คงจะลอบทำร้ายเขา พวกผีบางตัวชอบทำร้ายมนุษย์เพื่อเพิ่มพลังให้ตัวเองอยู่แล้ว ส่วนผู้ชายคนนี้ก็คงจะเป็น...

ไตรวิชญ์หันกลับไป สบตากับผู้เป็นเจ้าของบ่วงยมบาศที่เดินเข้ามาใกล้และกระตุกเชือกในมือรัดร่างวิญญาณให้แน่นกว่าเดิม เขาเคยพบเจอยมทูตมาบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็ต่างคนต่างอยู่ มีครั้งนี้แหละที่ได้เจอแบบเอกซ์คลูซีฟหน่อย

“นายมองเห็นฉัน”

มันไม่ใช่ประโยคคำถาม แต่เป็นประโยคบอกเล่า สายตาเฉยชาว่างเปล่าที่จ้องมองมาชวนให้ไตรวิชญ์รู้สึกเหมือนกำลังพินิจบ่อน้ำลึกที่มองไม่เห็นกันบ่อ

“อ่า...ครับ เห็นคุณกับ...เอ่อ...ไอ้ตัวนั้น” ชายหนุ่มได้ยินเสียงตัวเองตอบไปแบบนั้น ก็อยากจะพูดอะไรที่ดูฉลาดกว่านี้อยู่หรือ แต่เสียงกริรร้องด้วยความเจ็บปวดทรมานของเจ้าผีข้างหลังทำลายสมาธิเขาไปหมด ไหนจะไอ้หัวใจไม่รักที่ตีตื้นแดนแรงจนพานให้ทำตัวไม่ถูกอีก

“คือ...ขอบคุณที่ช่วยผมไว้ล่ะ”

“ฉันไม่ได้ช่วยนาย ฉันทำหน้าที่ของฉัน”

ฝ่ายนั้นตอบอย่างไรเออโย โคตรจะไร้มนุษยสัมพันธ์ หรือต้องเรียกว่ายมทูตสัมพันธ์? ช่างเถอะ ก็มีเสน่ห์น่าค้นหาไปอีกแบบดี

“แต่คุณก็ช่วยผมไว้อยู่ดี ไม่งั้นผมคงโดนมันทำร้าย”

“...”

“คุณชื่ออะไรหรือ” ไตรวิชญ์โพล่งถามออกไป ดวงตาเรียวคู่นั้นปรายมองเขาแวบหนึ่ง

“กลับคืน”

น้ำเสียงเฉยชาเล็ดลอดออกมาจากริมฝีปากบางเฉียบคู้่นั้น เมื่อไตรวิชญ์กะพริบตาอีกครั้งคนตรงหน้าก็หายไปอย่างไร้ร่องรอย เขายืนอยู่เพียงลำพังบนทางเท้า และผู้คนรอบข้างก็กำลังมองเขา ด้วยสีหน้าแปลก ๆ

อือ...เห็นคนคุยกับลมฟ้าอากาศก็คงจะตีความได้อย่างเดียวนั้นแหละ

ชายหนุ่มฉีกยิ้มแฉ่ง รีบเดินไปยังมอเตอร์ไซด์ที่จอดอยู่แล้ว สตาร์ทเครื่องขับออกไปอย่างรวดเร็ว ตลอดระยะทางเขาไม่อาจหยุดคิดถึงใบหน้าของยมทูตตนนั้นได้ จนกลับบ้านแล้วก็ยังเอาไปละเมอเพื่อฝัน

รักแรกของเขาเป็นยมทูต ไม่น่ามีใครเก้ไปกว่านี้แล้วปะ

หลังจากวันนั้นไตรวิชญ์ก็ชะเง้อชะงักคอมองหาคุณยมทูตหน้านิ่งเรื่อยมา เขาใช้ชีวิตกับพวกวิญญาณและสิ่งเหนือธรรมชาติมาตั้งแต่เด็ก เลยพอจะรู้ว่าพวกยมทูตมีเขตพื้นที่รับผิดชอบ ถ้าเดาไม่ผิดยมทูตคนนั้นคงรับผิดชอบพื้นที่แถว ๆ นี้ ซึ่งก็ไม่ผิดจากที่คาดจริง ๆ นับแต่นั้นเป็นต้นมาเขาได้เจออีกฝ่ายบ่อยเฉียวละ

“คุณชื่ออะไร”

“คุณจะไม่บอกผมจริง ๆ เหรอ”

“ไม่บอกงั้นผมเรียกที่รักนะ”

คำกล่าวเหล่านั้นดังขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าทุกครั้งที่เขาพบเจอหน้า แต่ยมทูตแสนเย็นชาคนนั้นก็ไม่เคยปริปากบอกชื่อเลยสักครั้ง เคยบอกให้โอ้เจมส์ไปสืบ มันก็ไม่ค่อยอยากเข้าใกล้พวกยมทูตอีก เป็นสัญชาตญาณของพวกวิญญาณนั่นละ เห็นยมทูตก็กระเจิงกันหมด ต่อให้ไม่ได้มีเป้าหมายเป็นตัวเองก็เถอะ

เขาควรจะถอดใจ เลิกสนใจแล้วมอมหาคนอื่น แต่น่าแปลกที่เขาทำไม่ได้ ดวงตาคู่นั้นช่างดึงดูดเขา ยิ่งได้คุยกันแล้วเห็นแววตา

อิดหนาระอาใจ ไตรวิษณุกียิ่งคึกคัก อยากทำความรู้จักเจ้าตัวให้มากขึ้น

จะว่าไปเขาก็แปลกก็ใช้ได้เนี่ย

“ผมว่าพี่ตัดใจเฮอะ พวกนั้นไม่แลมนุษย์หรืออีกอย่าง...เขาก็ดูไม่ค่อยชอบขึ้นหน้าพี่ด้วย”

เสียงหัว ๆ ของไอ้เจมส์ดังขึ้นชัดจังหวะฝืนกลางวันของเขา

ดวงตามของชายหนุ่มวัดวัดมามองลูกน้องที่อยู่ด้วยกันมาแต่อ่อนแต่ออก ทามเสียงเขี้ยว “เอ็งรู้ได้ไง”

“ไม่รู้ก็โง่แล้วจ้า เจอหน้ากันแต่ละทีเขามองพี่เหมือนอยากกินหัวขนาดนั้น แล้วถ้าเขาสนใจพี่ก็คงบอกชื่อไปนานแล้วปะ”

“เขาอาจจะเขินก็ได้ เป็นพวกชินเดระอะรู้จักปะ”

“รู้แต่ว่าพี่กำลังหลอกตัวเองอะ โอ้ย!”

“เงียบไปเลย” ไตรวิษณุกีส่งเสียงดู ยื่นมือไปปิดหน้าผากลูกน้องตัวเอง ไอ้เจมส์คำหน้าผากบ่อย ๆ แต่ยังไม่ยอมหยุดพูด

“ผมพูดจริงนี่ อีกอย่างนะพี่ไตร พี่เป็นคน ทำไมต้องชอบผีด้วย”

“ยมทูตไม่ใช่ผี” ชายหนุ่มรีบแย้ง ผิดคือพวกวิญญาณชั้นต่ำ แต่ยมทูตอยู่ในระดับสูง มีอำนาจมากกว่าพระภูมิเจ้าที่เสียอีก

“แต่ก็ไม่ใช่คนด้วย สรุปคือเขาเป็นวิญญาณ แต่พี่เป็นมนุษย์ ใจ ทำไมพี่ไม่ไปจับมนุษย์ด้วยกันอะ”

แววตาของเด็กหนุ่มฉายแววสงสัยเต็มเปี่ยม

“เอ็งว่ามีคนที่ไหนทนอยู่กับคนเห็นผีอย่างพี่ได้วะ อีกอย่าง...ก็พี่ชอบคนนี่อะ” ไตรวิษณุกีหัวเราะขำพร้อมถอดแจ็กเก็ตยื่นออกพาดไว้บนพนักเก้าอี้

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินมันยังกร่อน ลักวันเขาอาจจะยอมบอกชื่อพี่ก็ได้เนี่ยหว่า”

“น้ำหยดลงหินทุกวัน หินไม่สนใจก็เยอะแยะนะ” เจมส์ยักคิ้ว

คนฟังหุบยิ้มฉับ

“เออดี ชานมอะไรนี่ไม่ต้องกินละนะ”

“เฮ้ย ผมล้อเล่น อย่าซีใจน้อยดิ เตียวหัวล้านนะ”

ไอ้เจมส์รีบผละจากหน้าคอมพิวเตอร์มากอดแขนออดอ้อน ไตรวิษณุ
ส่ายหน้า หยิบโทรศัพท์มากดสั่งชานมให้มันอย่างเสียไม่ได้

“แต่ผมพูดจริงนะ อย่าไปยุ่งกับพวกยมทูตเลย ผมเคยได้ยิน
ว่าพวกนั้นไม่มีความรู้สึกอะ”

ไอ้เจมส์เอ่ยขึ้นอีกครั้งหลังจากเขากดสั่งชานมเรียบร้อยแล้ว ไตร-
วิษณุก็เคยได้ยินเรื่องทำนองนั้นมาเหมือนกัน ยมทูตส่วนใหญ่ใจแข็ง
ดั่งหินผา นิ่งเฉย เย็นชา เพราะการตามเก็บเกี่ยวดวงวิญญาณต้อง
พบเจอเรื่องราวน่าสะเทือนใจมากมาย หากอ่อนไหวสงสารคงไม่
อาจทำหน้าที่ได้

“อาจจะไม่เสมอไปได้” ถึงอย่างนั้นชายหนุ่มก็ยังไม่ยี่หระ
ความรู้สึกพวกนั้นมันคนละเรื่องกับเรื่องหัวใจนี้ ใครจะรู้ ยมทูตก็อาจ
ยังหลงเหลือเศษเสี้ยวความรู้สึกแบบมนุษย์อยู่บ้างก็ได้ ถึงอย่างไร
ครั้งหนึ่งพวกเขาก็เคยเป็นมนุษย์เหมือนกัน

“เอาเฮอะ ตามใจ ผมเตือนแล้วนะ ถ้ามานั่งร้องไห้ซึ่มกโป่ง
ผมไม่ปลอบนะ”

ไอ้เจมส์ส่ายหน้าแบบปลงๆ ไตรวิษณุยกมุมปากขึ้น มีโอใหญ่
เอ๋อเข้าไปโยกหัวเด็กหนุ่มเบาๆ

“เออ ก็คอยดูไปแล้วกัน สักวันเองจะได้พี่เขย” เขายกคิ้วให้
ลูกน้อง ก่อนจะไปหยิบรูปมาจุดไหว้ครุที่หน้าโต๊ะหมู่บูชาในห้อง
ทำงาน เตรียมตัวรับลูกค้าดวงที่กำลังจะมาถึงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

เตียวหลังดูดวงเสร็จคงต้องไปจับสักหน่อย แล้วตอนเย็นก็
ออกไปซื้อข้าวหน้าปากซอยดีกว่า ไม่น่า เขาอาจจะเจอยมทูตตน
นั้นอีกก็ได้ :)

EP2

ข้อตกลง

“เฮ้อ เลิกงานซะที” น้ำเสียงแสดงความโล่งอกและเสียงถอนหายใจยาวดังขึ้นหลังช่วงเวลาการทำงานอันยาวนานสิ้นสุดลง

“ไปกวิล กลับกันเถอะ” อเนกหันไปพูดกับคนที่ยืนอยู่ด้านข้างพร้อมทำท่าจะออกเดิน ทว่าร่างสูงโปร่งของเพื่อนร่วมงานยังยืนนิ่ง

“กวิล ไม่...อ้อลืมไป นายไม่กลับยมโลกนี่นะ”

“ไว้พรงนี้ใจอกัน” เจ้าของชื่อตอบกลับเสียงเรียบและหันหลังเดินกลับไปยังทางเข้าตึกศูนย์อำนาจการ สอนทางกับพวกยมทูตผลัดใหม่ที่มาเข้าเวร

อเนกมองตามแผ่นหลังนั้นไปพลางส่ายหน้าน้อย ๆ ก่อนจะเดินตรงไปในทิศทางตรงกันข้าม เพื่อร่วมงานของเขาคนนี้เข้าถึงยาก เดาความคิดได้ยาก แต่เขาก็ไม่ใช่พวกมีนิสัยจู้จี้จ้าน ดังนั้นเรื่องส่วนตัวของกวิลก็ไม่ใช่ธุระงการอะไรของเขา

ท่อนขยายวภายในใต้ทางเกสแล็กส์ก้าวเดินเป็นจังหวะ มันคงตรงเข้าไปในซอยใหญ่แห่งหนึ่ง เวลานี้สองทุ่มกว่าแล้ว ด้าน

หน้าซอยจึงอีกทีก็ไปด้วยเสียงของพ่อค้าแม่ค้าและลูกค้าอย่าง บรรดานักศึกษาและพนักงานบริษัทที่มากินอาหารเย็น สองข้างทาง เต็มไปด้วยร้านอาหารรถเข็น บ้างก็เป็นร้านขายของจีปาดะ

เสียงพูดคุยเรียกลูกค้าเข้าร้าน รอยยิ้มและความมีชีวิตชีวา เหล่านั้น มันช่างดูห่างไกลจากคนที่กำลังเดินพลางกวาดตามอง บรรยากาศรอบข้างราวกับอยู่กันคนละโลก

ภวิลเดินลึกเข้าไปในซอยเรื่อย ๆ เลี้ยวเข้าไปในทางแยกหนึ่ง จนกระทั่งมองเห็นตึกสีครีมตึ้น ๆ ขนาดเจ็ดชั้นตั้งอยู่ทางด้านซ้าย ที่นี่คือหอพักซึ่งเปิดให้เช่าพักอาศัย ด้วยทำเลที่ใกล้มหาวิทยาลัย และตึกสำนักงาน จึงมีทั้งนักศึกษาและคนทำงานมาเช่าอยู่ มีแม้กระทั่งตัวเขาที่ไม่ใช่มนุษย์

“วันนี้ทำกะกลางวันหรือพ่อนุ่ม”

พนักงานรักษาความปลอดภัยที่นั่งเฝ้าอยู่หน้าทางเข้าหอเอ่ย ทักขึ้น ลุงคุณนี่อัธยาศัยดี มีแต่รอยยิ้มบนใบหน้าเสมอ และชอบ ทักทายผู้พักอาศัย มักถามภวิลอยู่บ่อย ๆ ว่าเขากินข้าวมาหรือยัง ไม่ก็ทำงานเหนื่อยไหม

แต่วันนี้สีหน้าอีกฝ่ายดูไม่ค่อยดีสักเท่าไร

“...ครับ” ภวิลตอบ ทว่าสายตาไม่ได้ตกอยู่ที่คนพูด ดวงตา เรียวคู่นั้นจ้องเขม็งไปยังด้านหลังของคู่สนทนา

“ดี ๆ กลางคืนนะเป็นเวลานอน จะได้พักผ่อนเต็มที่ แต่ลุงว่า วันนี้อากาศมันเย็นนะอะว่าไหม ลุงหนาวคอไปหมดเลย”

ลุง รปภ. กล่าวกับเขาพร้อมยกมือขึ้นลูบแขนตัวเองด้วยสีหน้า ไม่สบายใจนัก

หนาวแน่ละสิ ก็ด้านหลังมีวิญญาณตนหนึ่งกำลังตัวดิ้นยาว เหยียดสีแดงสดเลียหลังคอลลุงแกอยู่ที่นี่

“อีกเดี๋ยวก็คงจะอุ่นขึ้นแล้วละ” ภวิลตอบพลางใช้สายตาจ้อง ฝิร้ายตนนั้น มันละสายตาจากเหยื่อ หันมาสบตาเขา ก่อนจะสะดุ้ง

เหือกสุดตัว รีบหายวับไปทันที

“นั่นสิ พอพ่อกินนมพูดขึ้นมาก็อึ้งขึ้นเลย”

“ผมขอตัวก่อนนะ...ครับ” ภวิศฝันกระตุกยิ้มให้ชายวัยกลางคนก่อนจะก้าวยาว ๆ เข้าไปภายในตึก เมื่อคล้อยหลัง รมภ. ใบหน้าหล่อเหลาของยมทูตหนุ่มก็ฉาบไปด้วยความเย็นชาน่าขนลุก ทำงานเหนื่อยมาทั้งวัน กะจะพักผ่อนเสียหน่อยย ดันมาเจอพวกวิญญูณชั้นต่ำที่หลบหนีการจับกุมจนต้องทำงานล่วงเวลาอีก

แต่เอาเถอะ จัดการให้เสร็จ ๆ ไป ชินมีวิญญูณพวกนี้หลุดรอดในถิ่นของเขาคงจะเสียชื่อแย่

เมื่อเข้าสู่มุมอับของกล่องวงจรปิดภายในหอพัก ร่างของชายหนุ่มก็หายวับไป สิบนาทึบหลังจากนั้นจึงกลับมาปรากฏตัวที่ทางเข้าอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เขาไม่ได้เผยตัวให้ใครเห็น ไม่อย่างนั้นคงจะเกิดคำถามว่าเขาออกไปจากหอพักได้อย่างไรโดยที่ รมภ. ไม่รู้เรื่อง
กรีก!

เสียงไซกุญแจดังขึ้น ตามด้วยลูกบิดประตูถูกหมุนเปิดออก และเสียงเปิดสวิตซ์ไฟ แสงไฟสว่างจ้าสาดส่องไปทั่วห้องพักโทนสีขาว ขนาดพอให้คนคนหนึ่งอยู่ได้แบบไม่อึดอัดมากนัก

ภวิศกวาดตามองสภาพห้องพักซึ่งไร้เครื่องเรือนอื่นใดนอกจากเตียงกับตู้เสื้อผ้าที่ทางหอพักมีให้ เขาทิ้งตัวลงนั่งบนเตียง ผ่อนลมหายใจยาวให้อีกวันทำงานอันน่าเบื่อหน่าย

ชีวิตการเป็นยมทูตไม่มีอะไรน่าสนุก มันคือช่วงเวลาของการทำงานอันยาวนานเช่นเดียวกับเหล่านิรยบาลผู้มีหน้าที่ลงโทษสัตว์นรก ยมทูตหรือนิรยบาลคือคนที่เคยเกิดเป็นมนุษย์ และทำบุญบาปมาเท่ากันจนไม่อาจตัดสินได้ว่าฝั่งไหนมีน้ำหนักมากกว่า จึงถูกส่งมาเกิดเป็นเจ้าหน้าที่ของยมโลก ทำหน้าที่เก็บเกี่ยวและลงโทษดวงวิญญูณของผู้สิ้นอายุขัย

เพราะมีบุญมากพอจึงไม่ต้องไปรับโทษ แต่เพราะทำบาปมา

ไม่น้อย จึงต้องมาทำงานชดใช้กรรมเช่นนี้ ถ้าถามว่าเขาไปทำอะไร มาถึงต้องมาเป็นยมทูต ภวิคคงตอบได้แค่คำว่าไม่รู้

ใช่ เขาไม่มีความทรงจำใด ๆ ก่อนหน้าจะเป็นยมทูตหลงเหลือ อยู่สักนิด เมื่อถูกตัดสินให้ไปทำหน้าที่เป็นยมทูตและนินยบาล ก่อน เกิดใหม่ดวงวิญญาณจะต้องดื่มน้ำลิมอดีตเพื่อไม่ให้จดจำเรื่องราว ในอดีตชาติได้ การเกิดใหม่คือการรีเซ็ตทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีความรัก ไม่หลงเหลือความแค้น ไร้ความรู้สึก เพื่อให้พวกเขาทำหน้าที่ได้ อย่างเที่ยงตรง ไม่เกิดจิตใจอ่อนไหวหากได้พบคนที่เคยมีความ เกี่ยวข้องกับตน ไม่ว่าจะป็นญาติพี่น้อง พ่อแม่ เพื่อน หรือคนรัก ยามใดที่ต้องส่งคนเหล่านั้นไปรับโทษในนรกจะได้ไม่ต้องมีความ ห่วงหาอาวรณใด ๆ

สิ่งเดียวที่หลงเหลือมาจนถึงปัจจุบันเห็นจะมีเพียงชื่อ ‘ภวิค’ ของเขา รวมไปถึงหน้าตาและนิสัยต่าง ๆ ตัวตนในชาติสุดท้ายก่อน เกิดเป็นยมทูตเป็นเช่นไรก็ยังคงเป็นเช่นนั้น จนถึงตอนนี้ก็ผ่านมา หลายสิบปีแล้วที่เขาทำหน้าที่เป็นยมทูต ตามกำหนดเวลาที่เคย ได้รับรู้มา เขายังต้องทำหน้าที่นี้ไปอีกราว ๆ ยี่สิบปี หลังจากนั้นเขาก็จะไปเกิดใหม่ในภพภูมิใดภพภูมิหนึ่ง

ชีวิตการเป็นยมทูตอาจไม่ได้มีอะไรน่ายินดี ถึงกระนั้นก็ยังดีกว่าต้องทนรับโทษทัณฑ์ในขุมนรกอยู่มาก เจ้าหน้าที่ยมโลกจัดเป็น วิญญาณชั้นสูง มีอิทธิฤทธิ์ แทบจะไม่มีอะไรทำอันตรายพวกเขาได้ ยกเว้นวิชาอาคมชั้นสูงบางประเภท

เขาปรากฏตัวให้มนุษย์เห็นได้หากต้องการ และสามารถกลบ โอบมนตร์ไม่ให้พวกมนุษย์ที่มีวิชาอาคมรับรู้ได้เพื่อความสะดวกใน การทำงาน รวมไปถึงการแต่งกาย นับตั้งแต่ร้อยปีก่อนยมโลกก็ ประกาศให้เหล่ายมทูตเลิกนุ่งโจงกระเบน เปลี่ยนไปแต่งตัวเฉกเช่น เดียวกับพวกมนุษย์เพื่อความกลมกลืน เวลาไปตามล่าวิญญาณจะ ได้ไม่เป็นที่สะดุดตา รูปลักษณ์ภายนอกของพวกเขาไม่มีอะไรต่าง

จากมนุษย์เลย หากไม่ใช่คนที่สัมผัสที่หกแข็งแกร่งก็ไม่อาจจับได้ว่า คนที่เพิ่งเดินสวนกันไปนั้นเป็นยมทูตจนกว่าพวกเขาจะเปิดเผยตัว

เหล่ายมทูตจะทำงานเป็นกะ กะละสิบสองชั่วโมง ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปทุกวัน มีสวัสดิการอย่างพวกวันหยุดประจำสัปดาห์ วันลาพักร้อน โบนัสประจำปี รวมไปถึงที่พักอาศัยซึ่งอยู่ในยมโลก ทว่าภวิลออกจะแปลกกว่าคนอื่น ๆ สักหน่อย ตรงที่เขาเลือกจะไม่พักที่บ้านพักสวัสดิการ และนำเงินตรามนุษย์จากงบประมาณประจำปีของกองยมทูตที่ได้ไว้เป็นค่าใช้จ่ายไปเช่าหอพักอยู่ในโลกมนุษย์แทน

เพื่อนร่วมงานต่างประหลาดใจกับความขยันแรงแห่งเขาไม่น้อย ภวิลที่เงียบขรึม เย็นชา รักสันโดษ กลับเลือกจะพักอาศัยอยู่ในโลกมนุษย์อันแสนวุ่นวาย แต่ก็ไม่มีใครว่าอะไร โดยเฉพาะหัวหน้าที่ยิ่งกว่ายินดีเพราะนั่นหมายความว่าเขาจะสามารถทำงานล่วงเวลาได้ด้วย ภวิลก็ไม่เข้าใจตัวเองสักเท่าไรนัก เพียงแต่รู้สึกว่ามีวิถีชีวิตของมนุษย์มีความน่าสนใจจึงอยากจะเฝ้ามองดูห่าง ๆ เท่านั้น หรือไม่ก็อาจเพราะครั้งหนึ่งเขาก็เคยเป็นมนุษย์เช่นกัน ส่วนลึกในจิตใจจึงยังโหยหาวันคืนเก่า ๆ ที่แม้แต่ตัวเองก็ยังจำไม่ได้

ผ่านมาหลายสิบปี เขาก็เพียงทำหน้าที่ไปวัน ๆ ทว่าช่วงครึ่งปีที่เขาย้ายมาประจำการในพื้นที่แถวนี้ล่ะที่ต้องมาเจอเรื่องน่าปวดหัวบางอย่าง

ซึ่งก็คือมนุษย์คนนั้น...

คือเรื่องของยมทูตหนุ่มขมวดเข้าหากันน้อย ๆ ยามนี้ถึงชายหนุ่มที่เขาไม่เคยใส่ใจจะจำชื่อ เขาเจอหมอนั้นครั้งแรกตอนย้ายมาประจำแถวนี้ใหม่ ๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีเหตุให้บังเอิญเจอกันอยู่เรื่อย ๆ รวากับฟ้าดินจงใจลั่นแกล้ง แล้วผู้ชายคนนั้นก็ดูจะสนใจสนใจเขาเอามาก ๆ ดวงตาคมเต็มไปด้วยความยินดีทุกครั้งที่ได้พบ

หน้ากัน ในขณะที่ภิวิลไม่แยแสเลยแม้แต่น้อย และถ้าเป็นไปได้เขาก็ไม่อยากจะเจอหน้าอีกฝ่ายบ่อยนัก

ภิวิลถอนหายใจ ทั้งตัวลงนอนบนเตียง ยมทูตไม่จำเป็นต้องกิน ดื่ม หรือนอนหลับ แต่ก็ไม่ได้แปลว่าเขาจะไม่รู้สึกเหนื่อยล้า อันที่จริงมันคงเป็นความเหนื่อยใจจากการพบเจออะไรซ้ำ ๆ ซาก ๆ กับเรื่องน่ารำคาญมากกว่า การได้นอนหลับถือเป็นการพักผ่อนที่ดี

ภิวิลหลับตาลง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ท้องฟ้าภายนอกก็แจ่มใส แดงเรื่อ ดวงตะวันกำลังโผล่พ้นขอบฟ้าอันเป็นสัญญาณของวันใหม่

ชายหนุ่มลุกขึ้นจากเตียง เดินไปยังตู้เสื้อผ้าและหยิบเสื้อเชิ้ตกับกางเกงตัวใหม่มาเปลี่ยน ความจริงเขาไม่จำเป็นต้องทำเรื่องจุกจิกพรรค์นี้ แต่การอยู่ร่วมกับมนุษย์ต้องใช้ความละเอียดอ่อน เขาต้องโผล่หน้าออกไปให้ รมภ. กับเจ้าของหอพักเห็นทุกเช้าค่ำ ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่ให้คนอื่นสงสัยว่าเหตุใดเขาจึงใส่แต่เสื้อกับกางเกงตัวเดิมทุกวัน มนุษย์เป็นสิ่งที่ชีวิตที่ซับซ้อน และภิวิลไม่ต้องการให้ใครมาสนใจเขามากไปกว่าที่เป็นอยู่

ใกล้จะถึงเวลาเช้างาน ภิวิลจัดการล็อกห้องพักและเดินลงบันไดเพื่อจะออกไปให้ รมภ. ที่ใฝ่ยามเห็นว่าเขาออกจากหอไปทำงานแล้ว แต่ยังไม่ทันที่ขาจะก้าวพ้นประตูหน้าต่างก็ได้ยินเสียงแหลม ๆ ร้องเรียก

“นี่ ๆ คนที่อยู่ห้อง 302 นั่นนะ!”

เสียงนั้นฟังดูรรรวและหงุดหงิดอย่างชัดเจน ภิวิลปรายตามอง พบร่างของหญิงวัยห้าสิบกว่าเจ้าของหอพักกำลังเดินอุ้ยอ้ายตรงมาหาเขา

“ค่าเช่าห้องที่ค้างไว้เมื่อไรจะจ่าย” เธอถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

เจ้าของหอพักเป็นหญิงวัยกลางคนที่แต่งตัวฉูดฉาดและปากจัดไม่ต่างไปจากสีชุดของเธอ ขึ้นชื่อเรื่องอารมณ์ร้าย รอบตัวเต็มไป

ด้วยพลังงานลบดึงดูดพวกสัมภเวสี ทั้งเธอยังไม่ใช่คนใจบุญสุนทาน ไม่เคยเข้าวัด ไม่แม้แต่จะถวายน้ำศาลพระภูมิด้วยซ้ำ เมื่อพระภูมิเจ้าที่ไร้กาลังพวกผีร้ายถึงได้เข้ามาในบริเวณอะพาร์ตเมนต์แห่งนี้

แต่นั้นก็ไม่ใช่เรื่องของเขานั่นละ สัมภเวสีดวงกุดตนไหน โผล่มาก็แค่จับกลับยมโลกแค่นั้น

“ผมจ่ายครบแล้วไม่ใช่หรือ”

“จ่ายครบอะไร ของเดือนที่แล้วยังไม่ได้จ่าย”

“ผมจ่ายล่วงหน้าทั้งปีตั้งแต่วันย้ายเข้ามาแล้ว” ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ

“ไหนล่ะหลักฐาน” เธอสวนกลับ

ดวงตาฉายแววบางอย่างที่ทำให้ภวิลรู้ว่าที่ผ่านมาเขาอาจจะมองมนุษย์คนไหนในแง่ดีเกินไป

“ไม่มีหลักฐาน ก็แปลว่าไม่ได้จ่าย”

“...”

“ถ้าเย็นนี้ไม่จ่ายเงินก็เก็บข้าวของออกจากหอไปซะ อีกสามวันจะมีคนย้ายเข้ามา ฟังภาษาคนให้มันรู้เรื่อง อย่าให้ต้องเอาตำรวจมาลาก!” พุดจบเธอก็สะบัดก้นเดินกลับเข้าไปในตึกเร็ว ๆ

ภวิลสุดลมหายใจลึก สบถในใจอย่างนึกฉุน

ตอนแรกก็คิดว่าแค่เลอะเลือนไปตามวัย ที่ไหนได้ ผู้หญิงคนนั้นงใจจะไล่เขาเพื่อเอาค่าเช่าหอจากคนอื่นอยู่แล้ว ตอนที่เขาใช้เงินส่วนตัวทั้งปีที่เบิกมาไปจ่ายค่าเช่าหอก็ไม่มีการออกใบเสร็จให้เขา ภวิลสังเกตเห็นถึงความผิดปกตินั้นก็จริง แต่ไม่คิดว่าหล่อนจะกล้าเล่นตลก

รู้ทั้งรู้ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ทำทุกอย่างได้เพื่อผลประโยชน์ของตน แต่เขาก็ยังชะล่าใจ ทำทางที่ผ่านมาเขาคงมองมนุษย์ในแง่ดีเกินไปจริง ๆ

ภวิลขบกราม นึกหงุดหงิดจนอยากสั่งสอนผู้หญิงกั๊งฉินนั่น

สักหน่อย น่าเสียดายที่เขาไม่อาจไข่มนตรากับมนุษย์ได้ ทั้งยังไม่สามารถไปเบิกเงินจากกองยมทูตได้จนกว่าจะถึงปีหน้า

เหลือเวลาอีกสามวันที่เขาจำต้องหาที่พักใหม่ ภิวลิไม่อยากกลับยมโลก เขาไม่ชอบบรรยากาศของบ้านพักสวัสดิการที่นั่น แต่จะหาที่อยู่ที่ไหนในโลกมนุษย์ได้อีกในเมื่อเขาไม่มีเงินติดตัวแล้ว

เวลาเช้างานกระชั้นเข้ามาทุกขณะ ยมทูตหนุ่มพ่นลมหายใจแรง ตัดสินใจว่าคงต้องไปเข้าเวรก่อนแล้วค่อยมาคิดหาทางแก้ปัญหา ระหว่างที่เขากำลังจะเดินออกจากเขตหอพักก็รู้สึกได้ว่ามีใครกำลังจ้องมอง พอหันไปก็พบว่าป็นเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

ไม่สิ วิญญาณตนหนึ่ง

พอสบตากัน เจ้านั้นก็มีสีหน้าเล็กน้อย ภิวลิจำได้ว่าเด็กนี้เป็นกุมารทองรับใช้ของผู้ชายคนหนึ่งที่ชอบมาวุ่นวายกับเขา

ยมทูตมีหน้าที่ตามจับพวกวิญญาณที่หลบหนีอยู่ในโลกมนุษย์ กุมารทองหรือวิญญาณรับใช้ผู้มีวิชาอาคมก็จัดอยู่ในประเภทนี้ เพียงแต่ก็ต้องมาดูกันเป็นกรณีๆ ไป หากเป็นกุมารทองที่เกิดจากพิธีกรรมปลุกเสกตั้งใจไม่ได้เกิดจากการใช้วิญญาณเด็กทารกที่ตายทั้งกลมก็ไม่จัดอยู่ในเป้าหมายที่เขาต้องตามล่า แต่โดยทั่วไปแล้วพวกวิญญาณพวกนี้ก็ไม่อยากเข้าใกล้ยมทูตอย่างเขาอยู่ดี

“อ่า... สวัสดิ์ฮะ”

ดูเหมือนเจ้าเด็กนั้นจะตัดสินใจได้ว่าหลบตาไปก็เท่านั้น เลยรวบรวมความกล้าเดินมาหาและเป็นฝ่ายเอ่ยกับเขาก่อน แววดตาหวาดๆ แตกต่างจากผู้เป็นเจ้าของลิบลิบจนน่าขนลุกทำให้มุมปากของภิวลิกระตุกนิดๆ เหมือนจะยิ้ม

“นายมาที่นี่ทำไม”

“ผมแวะมาหาเพื่อน”

เด็กหนุ่มบ้วนไปไปทางด้านหลัง ภิวลิเห็นเด็กหัวจุกอายุราวสิบขวบ ใส่เสื้อยืดกางเกงขาสั้นสองตอนหลบอยู่หลังต้นไม้ มองมา

ด้วยแววตาฉลาด ๆ ที่นี่มีลูกบ้านบางห้องเลี้ยงกุมารทอง แต่ภวิไลไม่เคยเห็น เพราะเด็กพวกนี้แค่รู้สึกได้ว่าเขาอยู่ใกล้ ๆ ก็เปิดแน่นไม่ก็เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง

“พี่...เอ่อ...คุณยมทูตมารอเก็บวิญญาณเธอ”

“ฉันกำลังจะไปทำงาน” เขาตอบพลางกวาดตามองไปรอบ ๆ โชคดีที่เจ้าเด็กกุมารนี่เหมือนจะไปตามลำพัง ไม่ได้พ่วงเจ้านายมาด้วย ไม่อย่างนั้นเขาคงได้ปวดหัวแต่เช้า

“พี่ไตรไม่ได้มาด้วยหรือครับ”

จู่ ๆ เด็กนั้นก็โผล่ขึ้นมา ชื่อนั้นส่งผลให้ยมทูตหนุ่มนิ่งไปเสี้ยววินาที

คงหมายถึงเจ้านายละมั้ง อ้อ ชื่อไตรอย่างนั้นหรือ เหมือนฝายนั้นจะเคยบอกเขาอยู่ แต่เขาไม่ได้ใส่ใจจดจำ

“ทำไมนายถึงคิดว่าฉันมองหาเขา”

“พะ...ผมเดาอะ”

เด็กหนุ่มกลืนน้ำลายเอือกเมื่อเห็นสายตาดู ๆ ของเขา พอพูดถึงหมอนั้นขึ้นมาก็ทำให้เขานึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“กุมารทอง”

“ครับ?”

“ฝากไปบอกเจ้าของนายด้วยว่าอย่ายุ่งกับชะตาชีวิตคนอื่นให้มันมากนัก” ภวิไลหันไปมองเด็กหนุ่มพลางกล่าวเสียงเย็น

ลำพังแค่การตามมารอแหวชวนคุยยังไม่ทำให้ภวิไลรู้สึกไม่ชอบใจมนุษย์คนนั้นได้มากเท่ากับนิสัยชอบเข้าไปวุ่นวายกับชะตากรรมของคนอื่น นอกจากจะมีสัมผัสที่หก ผู้ชายคนนั้นยังมีอาชีพเป็นหมอผีและหมอดู เมื่อรู้ว่าใครจะถึงชาติก็ชอบยื่นมือเข้าไปช่วย มีทั้งการเตือน บางครั้งเห็นว่กำลังจะเกิดอุบัติเหตุก็พยายามขัดขวาง ทำให้คนที่ควรจะตายไม่ยอมตาย ชะตากรรมปั่นป่วนไปหมด

มองจากมุมของมนุษย์ก็พอจะเข้าใจว่าทำไปตามสัญชาตญาณ

มนุษย์บางคนก็ใจอ่อนขี้สงสาร แต่จากมุมมองของยมทูตอย่างเขา บอก
 เลยกว่าหมอนี้มันตัวสร้างคามยุ่งยากชัด ๆ

“ครับ ๆ ผมจะบอกพี่ไตรให้”

กุมารทองรีบพยักหน้ารับรว ๆ เหมือนกลัวเขาจะเรียกบ่วงยม
 บาตมาจับหากไม่รีบรับปาก

ภวีกำลังจะผละจากไป แต่เด็คนั้นกลับเรียก “พี่...เอ๊ย! คุณ
 ยมทูตครับ”

“อะไร”

“คือ...เมื่อกี้ผมได้ยิน---

“เข้าพ้อหนุ่ม ยืนทำอะไรนะ”

เสียงหัว ๆ จากลุง รปภ. ประจำห้องตั้งขึ้นจากด้านหลัง กุมาร
 ทองตรงหน้าเขารีบหายตัวไป ส่วนภวีก็นั่งหันกลับไปมองชายวัยกลาง
 คนที่ยืนหยีตามองมา สีหน้าสงสัยใคร่รู้

“ไม่มีอะไร...ครับ” เขาตอบแล้วหันหลังเดินจากไป พอผ่าน
 ทางเลี้ยว ภวีก็มองซ้ายขวาตรวจสอบให้แน่ใจว่าไม่มีใครอยู่ใน
 บริเวณนั้น ก่อนหลับตากำหนดจิตให้ไปปรากฏตัวที่ตึกศูนย์อำนวยความสะดวก
 เพื่อลงชื่อเข้าवर

สิบสองชั่วโมงของการทำงานอันยาวนานเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง
 ภวีกนำทางวิญญาณไปก็นึกถึงการหาที่อยู่ใหม่ภายในสามวันไปด้วย
 เขาไม่ได้ปรึกษาใคร เพราะพูดไปก็คงได้รับคำแนะนำให้กลับยมโลก
 จะให้ไปขอยืมเงินใครนะหรือ นั่นยิ่งดูตลกเข้าไปใหญ่

หลายสิบปีในชีวิตการเป็นยมทูต นี่เป็นครั้งแรกที่ภวีกู้สึก
 หนักใจและเข้าใจถึงปัญหาทางการเงินแบบมนุษย์อย่างลึกซึ้ง

สายลมอ่อน ๆ พัดโชยเข้ามายังหน้าต่างห้องทำงานที่เปิด
อ้าไว้ เสียงเข็มนาฬิกาเคลื่อนที่ไปข้างหน้าดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ
ผสมไปกับเสียงคลิกเมาส์ที่ตั้งขึ้นเป็นระยะ ๆ

ไตรวิชญ์กำลังเฟงสมาธิไปยังหน้าจอคอมพิวเตอร์ ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็กล่าวขึ้น

“พีไตร ทำไรอยู่อะ”

“ทำวอลล์เปเปอร์แจกฟอลโลเวอร์” ชายหนุ่มตอบโดยไม่ละสายตาไปจากหน้าจอ แม้ข้างกายเขาจะเพิ่งมีเด็กหนุ่มคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นกลางอากาศ กุมารทองเดินอ้อมไปด้านหลังเก้าอี้ เห็นเจ้านายตัวเองกำลังปรับแต่งสีตัวอักษรอยู่

“ทำงานแต่เช้าเลย ชยันจริงคุณหมอสลือท”

“คืนกำไรให้ลูกค้าไง” ไตรวิชญ์เอนหลังพิงพนัก หรือตามองภาพวอลล์เปเปอร์รูปชุดไฟโยปซีที่เขาจัดเลย์เอาต์แบบมินิมอลด้วยความภูมิใจ

ต้องขอบคุณชาวโซเชียลที่ช่วยกันรีวิวบอกต่อทำให้มีคนมาดูดวงกับหมอสลือทเยอะแยะ มีข่าวกินมีเงินใช้ ดังนั้นไตรวิชญ์จึงมักจะมีกิจกรรมแจกอะไรเล็กๆ น้อยๆ อยู่เสมอเป็นการคืนกำไร บางครั้งก็สุมดูดวงฟรี หรือสุมแจกเครื่องรางที่เขาให้พระอาจารย์ที่นับถือปลุกเสก ส่วนวันนี้ก็ทำวอลล์เปเปอร์ไฟเสริมดวงด้านต่างๆ ให้ไปตั้งเป็นแบ็กกราวนด์โทรศัพท์กัน

“ว่าแต่เอ็งหายไปไหนมาตั้งแต่เช้า”

“ไปหาเพื่อนอะพี มันทักแชตมาเรียก” เจมส์ซุสมาร์ตโฟนในมือให้ดู

อย่าแปลกใจว่าทำไมกุมารทองถึงมีสมาร์ตโฟนใช้ ก็โลกมนุษย์พัฒนาไปถึงไหนต่อไหนแล้ว โลกวิญญานก็ไม่ต่างกันหรอก ไม่งั้นคนจะเผลอกดเิกไอโฟนไอแพดไปให้อากงอาม่ากันทำไมละ โทรศัพท์ของไอ้เจมส์ก็คือเครื่องเก่าที่ไตรวิชญ์ไม่ใช้แล้ว พอเขาซื้อเครื่องใหม่ มันก็เลยออกปากขอเครื่องนี้

“แล้วนี่จะออกไปไหนอีกปะ”

“ไม่แล้วคร้าบ”

“งั้นฝากคอมพิวเตอร์ไว้หน่อย ถ้ามีลูกค้าหักมาดูดวงก็จดแล้วนัดคิวไว้ พี่ว่าจะออกไปตลาด” ไตรวิชญ์กล่าวฝากฝังลูกน้อง ของสดในตู้เย็นจะหมดแล้ว จะให้ส่งไลน์แมนกินทุกมื้อก็แพงเกินไป

“แต่ถ้ามีลูกค้าจะจ้างไปปราบผีแก่คุณไสยอะไรก็บอกว่าเป็นยิวติดต่อกลับแล้วกัน อันนั้นที่ตัวเอง”

“ได้ ๆ” เจมส์รับปาก

ไตรวิชญ์กดเปิดหน้าต่างไลน์บนหน้าจคอมพิวเตอร์ทิ้งไว้และลุกขึ้นจากเก้าอี้ เตรียมตัวออกไปข้างนอก

“เออพี่ไตร เมื่อกี้ผมเจอหวานใจพี่ด้วย”

“หือ” หมอผีหนุ่มหันขวับที่กำลังคิดว่าต้องซื้อของอะไรบ้าง กระเด็นหายไปจากสมองในพริบตา “ยมทูตคนนั้นอะหรอ”

“ใช่พี่ ผมเพิ่งรู้ว่าเขาอยู่ในโลกมนุษย์ด้วย แปลกเนอะ แล้วเขาฝากผมมาบอกพี่ด้วยนะว่าอย่ายุ่งกับชะตาชีวิตคนอื่นให้มาก”

“ก็ไม่อยากยุ่งหรอก ถ้าไม่จำเป็นอะ” ไตรวิชญ์โคลงศีรษะอย่างปลง ๆ ใครจะอยากหาเรื่องใส่ตัวล่ะ แต่บางครั้งมันก็ไม่มีทางเลือก สมมติดูดวงแล้วเห็นว่าลูกค้ามีเกณฑ์ถึงฆาต ถ้าเขาไม่หาทางเตือนเลยคงเป็นหมอดูที่แย่มาก

“แต่เขาอยู่ในโลกมนุษย์แล้วมันแปลกตรงไหนวะ ยมทูตก็ต้องตามเก็บวิญญาณมนุษย์อยู่แล้วนี่”

“ไมใช่ ผมหมายถึงเขาเหมือนจะพักอยู่ในโลกมนุษย์นี้แหละ พี่หือพักเดียวกับพวกเพื่อนผมอะ”

“หรอ...” ประโยคนั้นทำให้ควิซึมเล็กขึ้นอย่างคาดไม่ถึง

“ใช่พี่ ผมกึ่ง ๆ นะ ปกติพวกยมทูตเขาก็อยู่ในยมโลกกันทั้งนั้น แต่หวานใจพี่ตื่นเช้าหือพักอยู่ แคมเพิงโดนไล่ออกจากหือด้วยเนี่ย”

“เล่ามาซิมันยังงั” ไตรวิชญ์ทุดนั่งอีกครั้ง ถามด้วยน้ำเสียงสนอกสนใจเต็มที่

“คือผมกำลังคุยกับเพื่อนอยู่หน้าทางเข้าหอพัก แล้วก็ได้ยินเสียงป่าเจ้าของหอทวงค่าเช่าห้องใครไม่รู้ หันไปมองก็เห็นคุณมทูตของพื้นที่นั่นแหละ เหมือนเขาจะค้างค่าเช่าห้องมั้งเลยโดนทวง แล้วป่าเจ้าของหอยังบอกอีกว่าถ้าไม่มีเงินมาจ่ายภายในสามวันก็ให้เก็บของออกไปซะ มีคนจะมาอยู่แทนแล้ว”

“ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าเนี่ยนะ” ไตรวิษณุกัณฐ์ยิ้ม แค่มทูตมาเช่าหออยู่ท่ามกลางมนุษย์ก็โคตรจะแปลกแล้วยังจะค้างค่าเช่าห้องอีกเหรอนี่

นำเอ็นดูจรัญครับคุณ

“แปลกใช่ปะพี่ ผมก็ว่าแปลก ก็ว่าจะถามอยู่หรือก แต่ดันมีคนมาพอดิผมก็เลยต้องเผ่น”

“ไม่เป็นไร ไว้เดี๋ยวเจอกันแล้วพี่ถามเอง” ริมฝีปากหยักโค้งขึ้น เป็นรอยยิ้มหมายมาด เชื่อเถอะว่าภายในวันสองวันนี้ยังงเขาก็ต้องเจอคุณมทูตหน้าดุคนนั้นอีก เขารู้กระทั่งว่าอีกฝ่ายชอบไปนั่งรอเก็บวิญญาณที่ร้านอาหารตามสั่งหน้าปากซอย

บอกไว้ก่อนว่าไม่ได้เป็นสตอลค์เกอร์นะ แคंबังเอิญเห็นเป็นประจำเฉย ๆ

“พี่ไตร ผাগชื่อชานมด้วย”

“เออ”

“เอาชานมโกโก้ ชานมเผือกอย่างละแก้ว หวานร้อยเปอร์เซ็นต์เพิ่มไข่มุก ใส่เจลลี่ฟรุตสลัดด้วยนะ แล้วก็เอาขนมครก เอาแต่หน้าข้าวโพดนะพี่ ผมไม่ชอบต้นหอม อ้อ แล้วถ้ามีโตเกียวไส้กรอกซื้อมาให้ด้วยนะ” เจมส์ทิ้งตัวลงนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ ร่ายรายการที่อยากกินเสร็จสรรพ

เป็นอีกครั้งที่ไตรวิษณุต้องถามตัวเองว่านี่ตกลงเขาเป็นลูกน้องมันหรือมันเป็นลูกน้องเขากันแน่ แต่ถามว่าซื้อให้ไหม ก็ซื้ออยู่แล้ว ทั้งชีวิตเขามีญาติเหลือแค่ไม่กี่คน พ่อแม่เสียไปนานแล้ว เพื่อนฝูงก็

ไม่ค่อยจะมี ดังนั้นเขาจึงแค้นความรู้สึกบรรดาคนรู้จักที่มีอยู่น้อยนิด เป็นอย่างมาก

“แล้วถ้าเจอคุณมธุตก็อย่าไปกวนเขานะพี่ ผมว่าเขาดูอารมณ์ไม่ค่อย---เอ๊ะ แต่จริง ๆ เขาก็ดูอารมณ์ไม่ดีอยู่ตลอดเวลาอยู่แล้ว...”

“เอ็งก็พูดไป พี่เคยกวนเขาที่ไหนวะ” ไตรวิษณุหยิบกระเป๋า สตางค์กับกุญแจรถมอเตอร์ไซด์ที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน ก่อนหันไป ยักคิ้วให้ลูกน้อง “พี่จิบเขาต่างหาก”

“คร๊าบ จันก็โชคดีแล้วกัน ขอให้ไม่โดนบ่วงยมบาศรัทธอ”

ไอ้เจมส์อวยพรได้แบบน่าตะปาก ไตรวิษณุยักไหล่ มีอหุมน ควงกุญแจรถเดินฮัมเพลงออกจากห้องไปอย่างอารมณ์ดี

ต้องโชคดีอยู่แล้ว เมื่อเช้าเขาเปิดไฟดูดวงแล้วได้ The Lover ขึ้นมาใบแรก แปลว่าวันนี้ความรักจะโดดเด่นแบบไม่ต้องสงสัยเลย

ไตรวิษณุแวะไปซื้อของสดที่ตลาด ไม่ลืมจะสั่งชานมกับ ขนมทั้งหลายที่ลูกน้องสุดประเสริฐเรียกร้อง รวมไปถึงกระทิงแดง ของโปรดลุงเจ้าที่ กว่าจะเสร็จภารกิจก็เกือบเที่ยงพอดี เขาเลยมานั่งกินข้าววอในร้านอาหารตามสั่งหน้าปากซอย

“ได้แล้ว” เสียงห้วน ๆ ของป้าเจ้าของร้านดังขึ้นขณะกระแทกจานข้าวกะเพราหมูกรอบไข่ดาวลงบนโต๊ะ

“ขอบคุณครับ” ไตรวิษณุเงยหน้ายิ้มให้ตามประกาศนออัธยาศัยดี

ป้าแกสะบัดก้นเดินกลับไปนั่งหน้าร้าน พิมพ์พม่าว่าขายไม่ดีเอาซะเลย แหงสิดรับป้า ก็เล่นหน้าหงิกหน้าอไม่รับแขกแบบนี้ใครมันจะอยากเข้าร้านล่ะ

เขานั่งกินข้าวไป เงยหน้ามองไปยังทางเข้าร้านเป็นระยะ ๆ แทนที่จะได้เห็นมธุตหน้าหล่อ ดันเห็นเหล่าสั้มภเวสีมายืนออกกันเต็มหน้าร้านซะอย่างนั้น คนส่วนใหญ่อาจจะไม่รู้ แต่บอกเลยว่าผีนะ

มืออยู่ทุกหนทุกแห่ง เพียงแค่คนอื่นมองไม่เห็น ส่วนเขาที่มองเห็นก็ตีเนียนทำเป็นมองไม่เห็นอยู่บ่อยครั้ง เพราะถ้าไปจ้องมาก ๆ เข้าก็จะโดนตามรังความไม่เล็กรว บ้างก็ตามขอส่วนบุญ แต่ส่วนใหญ่จะตามหลอกหลอนซะมากกว่า

ไตรวิชญ์พยายามเหมินมอง ไม่สนใจสายตาละห้อยของเหล่าวิญญาณที่นั่งมองเขาเคี้ยวข้าวอย่างเอร็ดอร่อยแต่ก็ไม่กล้าเข้ามาในร้านเนื่องจากพระภูมิเจ้าที่ไม่อนุญาต อีกอย่าง...ต่อให้อนุญาต ผีพวกนี้ก็ไม่น่ากล้าเข้าใกล้เขาอยู่ดี ด้วยเกรงกลัวอำนาจตะกรุดที่ห้อยคอเขาอยู่

ปู่บอกว่าตะกรุดดอกนี้ทวดเป็นคนมอบให้เขาตั้งแต่เกิด แล้วมันก็ช่วยเขาไว้หลายครั้งหลายหนในตอนที่ต้องออกไปปราบผีร้ายเหมือนทวดจะรู้ว่าโตขึ้นมาเขาจะมองเห็นผีได้เลยให้ไว้ป้องกันตัว น่าเสียดายที่ทวดเสียไปตั้งแต่ไตรวิชญ์ยังจำความไม่ได้เลยไม่มีโอกาสพูดคุยกัน

แต่เล่นมาจ้องกันแบบนี้กินข้าวไม่อร่อยเลยวู้ย ชายหนุ่มคิดพลางกลืนข้าวลงคอ ตั้งใจว่าพรุ่งนี้ไปทำบุญคงต้องกรวดน้ำแผ่เมตตาให้วิญญาณพวกนี้สักหน่อย

เขายังคงมองไปทางหน้าร้านเรื่อย ๆ จนข้าวใกล้จะหมดจานแล้วก็ยังไม่มีความว้าวของคนที่เขารอคอย ทว่าลู่ ๆ เหล่าสัมภเวสีที่รุ่มล่อมอยู่หน้าร้านก็พากันหายวับไป ไตรวิชญ์ก้มหน้าลงซ่อนรอยยิ้มรู้ทันที่ว่าอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้าเขาจะได้เจอคนในดวงใจซะที

วินาทีหนึ่งเบื้องหน้ายังคงว่างเปล่า เมื่อกะพริบตาอีกครั้ง ร่างสูงโปร่งของยมทูตตนนั้นก็กำลังเดินก้มหน้าก้มตาไถโทรศัพท์เข้ามาในร้าน และเลือกนั่งที่โต๊ะฝั่งตรงข้ามกับเขา

“นี่คุณ” เมื่อป้าเจ้าของร้านเดินไปหลังร้านไตรวิชญ์ก็กระซิบเรียก “คุณ คุณยมทูตครับ”

คิวเรียวดำเนินขมวดมุ่นเข้าหากันทันทีที่สบตากับเจ้าของเสียง

ไตรวิชญ์รีบยกจานข้าวที่เหลืออยู่ไปนั่งโต๊ะเดียวกันอย่างถือวิสาสะ
ดวงตาคมฉายแววอารมณ์ดี

“เจอกันอีกแล้วนะ”

“นายตามสะกดรอยฉันหรือไง” ภวิธถามเสียงเย็น

“นี่มันแถวบ้านผมต่างหาก คุณนั่นแหละสะกดรอยตามผม
หรือเปล่า” ไตรวิชญ์ยกยิ้มถามกลับอย่างใจเย็นไม่แพ้กัน

ภวิธเป็นหน้าหนี กะว่าจะหลบตาตั้งจิตย้ายไปรอรับวิญญาณ
ที่อื่น

“อ๊ะ ๆ อย่าเพิ่งไป ผมมีเรื่องจะคุยกับคุณ ขอเวลาแค่สองนาที”

“เรื่องอะไร” ภวิธถามเสียงเรียบเจือความหงุดหงิด แค่อำพราง
ต้องคิดเรื่องที่อยู่ที่ใหม่ก็ปวดหัวพอแล้ว ยังต้องมาเจอมนุษย์กวน
ประสาทอีก

“ได้ข่าวว่าคุณโดนไล่ออกจากหอเหรอ”

คราวนี้ยมทูตหนุ่มหันไปสบตาคู่สนทนาเต็มตา สายตาที่มอง
มาทำให้ภวิธรู้สึกเหมือนกำลังโดนล้อเลียน

“ลูกน้องทำงานดีนี่”

“ขอบคุณสำหรับคำชมครับ ว่าแต่ทำไมโดนไล่ออกอะ ไม่มี
เงินจ่ายค่าเช่าห้อง?”

“ฉันจ่ายไปหมดแล้ว”

“จ่ายหมดแล้ว แล้วทำไมเขาถึงไล่คุณออกอะ”

“...”

“อย่าบอกนะว่าโดนโกง ฮ่า ๆ”

“ไม่มีอะไรจะพูดแล้วใช่ไหม” ภวิธเอ่ยเสียงแข็ง ลูกพรวดขึ้น
ทันใด เขาไม่ได้รู้สึกเสียหน้าแบบนี้มานานจนจำไม่ได้แล้ว แต่เสียง
หัวเราะและแววตาขบขันของมนุษย์ตรงหน้าทำให้เขาโมโห

“ดีกว่าก่อน ๆ ใจเย็น” ไตรวิชญ์รีบกลั้นน้ำเปลี่ยนท่าที่เป็น
จริงจังก่อนจะโดนคุณยมทูตหน้าดุเรียกป่วนยมบาศออกมาวัดคอ

ภิลลขำเลื่องมองเขาทางหางตา แกวตาคู่ นั้นบ่งบอกชัดเจนว่า
นี่เป็นโอกาสสุดท้ายที่อีกฝ่ายจะรอฟังเขาพูด

“แล้วคุณหาที่อยู่ใหม่ได้หรือยัง”

“ไม่ใช่เรื่องของนาย” เจ้าตัวสวนกลับอย่างว่องไว ไม่ผิตคาด
คนขึ้นยังงี้ก็ต้องทำตัวให้หน้าค้นหาไว้ก่อน

“มาอยู่บ้านผมไหมล่ะ บ้านผมมีห้องว่างนะคุณ” ไตรวิษณุเอ่ย
ชวนด้วยท่าทางสบาย ๆ

ความอดทนของคนฟังดูจะสิ้นสุดลงที่ตรงนี้ เพราะเมื่อจบ
ประโยคคุณยมทูตก็หายวับไปเลย

เขินแหละ ดูออก

“ไปซะแล้วยังคุ้ยไม่รู้เรื่องเลย” ไตรวิษณุพึมพำพาลงก้มหน้า
ลงจัดการอาหารที่เหลือในจาน พอเงยหน้าขึ้นมาก็เกือบสลัดกเมื่อ
เห็นสายตาของคุณป้าเจ้าของร้านที่จ้องเขม็ง

“เมื่อก็เธอคุ้ยกับใครนะ”

“ผมซัอมบทยุ่ครับป้า กำลังจะไปแคสต์งานแสดงอะ เป็นไง
ป้าว่าผมมีแววจะแคสต์ผ่านไหม” ไตรวิษณุฉิกยิ้มกว้าง สีหน้าของ
ป้าแกดูจะผ่อนคลายลงเล็กน้อย แต่สายตาที่มองมาก็บ่งบอกชัดเจน
ว่าป้าคิดว่าเขาสติไม่เต็มเต็ง

“ชายดิบขายดินะครับ” พอจ่ายเงินเสร็จไตรวิษณุก็กล่าว
อวยพรก่อนเดินออกมาจากร้าน อยากจะแนะนำให้ป้าเลิกทำหน้าที่
หึงเฝ้าลูกค้าจะเข้าร้านบ้าง แต่พอเห็นป้าแกกำลังถือปิงตอดับไก้
อยู่ก็คิดว่าไม่บอกดีกว่า เขามีแค่วิชาปราบผี ไม่มีวิชาหลบมีดบิน

ชายหนุ่มสตาร์ตมอเตออร์ไซค์มุ่งหน้ากลับบ้าน ระหว่างทางก็
อดนึกเสียดายไม่ได้ อุตส่าห์นึกไอเดียเจ๋ง ๆ ออกว่าควรจะชวนมา
อยู่บ้านเดียวกัน เพื่อความรักจะก้าวหน้าบ้าง แต่สงสัยเขาติดเล่นไป
หน่อย คุณยมทูตหน้าดูเลยเกิดโมโหขึ้นมา

ไว้เจอกันรอบหน้าจะกวนให้น้อย ๆ ลงก็แล้วกัน

พอลกลับถึงบ้าน ไตรวิชญ์ก็ลงมือเคลียร์ครัวดูดวง

ออนไลน์ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งช่วงบ่ายแก่ ๆ เขาจึงออกจากบ้านอีกครั้งเพื่อไปหาลูกค้ารายหนึ่ง สำหรับลูกค้าบางรายที่มีเงินถุงเงินถังอย่างพวกนักธุรกิจก็มักจะเรียกเขาไปดูดวงให้ที่บ้านและให้ทิปเพิ่มอีกหลายพัน บางทีก็หลักหมื่น บอกว่าเป็นค่าเสียเวลากับค่าเดินทาง ซึ่งไตรวิชญ์ก็ยินดีอย่างยิ่งที่จะไปบริการถึงที่

“พี่ไต่ร ๆ ได้ทิปมาตั้งเป็นหมื่น มื้อเย็นนี้เราสั่งหมูกระทะชุดใหญ่ได้ไหมอะ”

ไอ้เจมส์โผล่หน้ามาเข้าชี้ทันทีที่เขาเดินออกจากเขตรั้วบ้านของมหาเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกค้าประจำ

“เอาดี จะกินโอมากาเสะก็ยังมี” ไตรวิชญ์ตอบอย่างใจป้ำ แต่ไอ้เด็กกุมารทองดันปึกใจรักหมูกระทะมากกว่าอาหารญี่ปุ่น มื้อเย็นนี้เลยจบที่การสั่งหมูกระทะแบบดิลิเวอรี

ไตรวิชญ์คิบบูอย่างใส่งานให้ลูกน้องที่นั่งกินอย่างเอร็ดอร่อย ไม่ลืมจะแบ่งส่วนหนึ่งเอาไปไหว้พระภูมิหน้าบ้าน เขาอยู่คนเดียวแต่ต้องสั่งอาหารเยอะเยอะเผื่อวิญญาณอีกสองดวงในบ้าน สุดท้ายอาหารที่เขาไม่สามารถยัดทะนานเข้าไปได้หมดเลยเป็นลาภปากของพวกเขาสุขันจรจัดในซอยไป

ห้องฟ้าด้านนอกกลายเป็นสีดำสนิทไปแล้วในตอนที่หมอมิหนุ่มเดินเอาอาหารออกมาให้พวกสุขันที่ลานโล่งกลางซอย พวกมันพากันวิ่งมารุมล้อมเขา สายหางดิก ๆ อย่างรอคอย ไตรวิชญ์ยื่นมือพวกมันกินอย่างเอร็ดอร่อย ก่อนเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า

คืนนี้เป็นคืนเดือนมืด ไร้แสงจันทร์บนฟากฟ้า บรรยากาศดูวังเวงพิกล

“บรู๊วว!”

จู่ ๆ เจ้าพวกสี่ขาที่กำลังกินหมูย่างอย่างเอร็ดอร่อยก็พากันส่งเสียงหอนรับกันเป็นทอด ๆ ไตรวิชญ์ก็ลอกตา ถอนหายใจอย่างแข็ง ๆ

“อย่ามาหลอกมาหลอนกันเลย ไปที่ขอบ ๆ เถอะ” เขากล่าวเสียงเนือยโดยไม่หันกลับไปมองด้านหลัง แต่กลิ่นเหม็นเน่ารุนแรงที่ไชยเข้าจมูกก็บ่งบอกชัดเจนว่าคู่สนทนาของเขาไม่สนใจฟัง

“เอ็ง ๆ บรู๊วว!”

เหล่าสุนัขพากันหันหลังให้ เหาใส่และจ้องไปยังด้านหลังเขากลิ่นเหม็นเน่ายิ่งรุนแรงขึ้นคล้ายที่มาจากกลิ่นขยับเข้ามาใกล้กว่าเดิม

ไตรวิชญ์ถอนหายใจเฮือก ล้วงมือเข้าไปภายในเสื้อแจ็กเก็ต
“จะไม่ไปจริงดิ”

“...”

“ตามใจ” มุมปากของหมอผีหนุ่มยกขึ้นน้อย ๆ ขณะหันกลับไปเผชิญหน้ากับสิ่งไร้ชีวิตอย่างใจเย็น

พูดได้เลยว่าภาพที่เห็นเบื้องหน้าแสนจะสยดสยอง ไบหน้าและทะเลเต็มไปด้วยเลือด น้ำเหลือง และหนองจนไซ้จนแทบมองไม่เห็นองค์ประกอบของไบหน้า นอกจากลูกตาทั้งสองที่หลุดห้อยคาอยู่นอกเบ้า มันแสบระริบปากที่เต็มไปด้วยน้ำลายเหนียวหนืดออกมา ท่าทางบ่งบอกชัดว่าไม่ได้มีเจตนาดี

คนอื่นมาเห็นคงไม่แคล้วกรีดสลับ แต่เขาชินแล้วละ ก็เห็นอะไรแบบนี้มาตั้งแต่ยังเดินเตาะแตะเลยนี่นะ

“เดือนครั้งสุดท้าย จะไปหรือไม่ไป ผมจะไม่พูดดี ๆ ด้วยแล้วนะ” เขากล่าว แต่วิญญาณตนนั้นตอบรับด้วยการแยกเขี้ยวแล้วโผล่เข้าใส่เขา

นาน ๆ ทีก็จะมีวิญญาณต่างถิ่นอยากมาลองของแบบนี้ละ ก็เอาสิ จะรู้กันที่ว่าทำไมนอกจากแก้มแล้วแกวนี้ถึงไม่มีผีอยู่สักตัว

เสียงสายลมพัดกระโชกดังหวีดหวิวฟังดูคล้ายเสียงร้องโหยหวน แต่ท่ามกลางสายลมแรงกลับมียันต์แผ่นหนึ่งพุ่งทะลุผ่านไปกระทบเป้าหมายได้อย่างแม่นยำ มันกระแทกเข้าที่กลางหน้าอกของ

วิญญาณตนนั้นที่ยังไม่ทันจะถึงตัวของไตรวิษณุและเริ่มลูกใหม่ เสียงกรีดร้องแหลมดั่งขึ้นทันที วิญญาณร้ายทรุดตัวลงนั่งท่ามกลางเปลวเพลิงที่ลุกไหม้ท่วมตัว

“ไว้เดี๋ยวผมอุทิศส่วนกุศลไปให้นะ” ไตรวิษณุกล่าวเสียงเรียบ ขณะหีบขวดแก้วใสใบเล็กออกมาจากกระเป๋าเสื้อและดึงจุกขวดออก

เสียงโหยหวนเสียดหูดังขึ้นกว่าเดิม วิญญาณตนนั้นกลายเป็นแสงสีขาวถูกดูดเข้าไปอยู่ในขวด ไตรวิษณุหีบจุกมาปิดฝา พิมพ์คาถาผนึกซ้าลงไปอีกครั้ง จากนั้นทุกอย่างก็กลับเข้าสู่ความสงบเหมือนก่อนหน้านี้ไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น

ก็ง่าย ๆ แบบนี้แหละ สำหรับพวกวิญญาณชั้นต่ำที่ไม่ได้ถูกฝึกฝนมา เขามีวิชาอาคมพอจะรับมือกับพวกนี้ได้สบาย ๆ แบบไม่ต้องเสียเหงื่อสักหยด

“เ้าคุณ” ไตรวิษณุกำลังจะเก็บขวดแก้วใส่กระเป๋าเสื้อ จู่ ๆ ร่างสูงโปร่งของยมทูตหนุ่มหน้าตาคุ่นเคยก็ปรากฏขึ้นต่อหน้าด้วยสีหน้าไม่รับแขกเช่นเดิม

“เมื่อก็มีวิญญาณเร่ร่อนอยู่ที่นี้”

“ใช่ นี่ไงครับ” ไตรวิษณุยื่นขวดแก้วบรรจุวิญญาณให้

ภิวลิรับไป สีหน้ายังเรียบเฉยไม่เปลี่ยนแปลง เมื่อครู่เขาสัมผัสได้ถึงพลังของวิญญาณเร่ร่อนที่หลบหนีการจับกุมจึงตั้งใจจะมาลากคอมันกลับยมโลก แต่หมอผีตรงหน้าเขาจัดการไปก่อนแล้ว

ก็ดี จะได้ไม่ต้องเสียเวลา

“มาซ้าจิงอะคุณ เกิดผมโดนทำร้ายจนตายขึ้นมาทำไง”

“ก็ไม่เห็นจะตายนี่” ภิวลิสวนกลับอย่างไรเยื่อใย คนฟังหน้า

มุ่ม

“โห พุดแบบนี้ได้ไง ผมน้อยใจนะ”

ดวงตาเขียววิของยมทูตหนุ่มฉายแววระอาเมื่อเห็นอีกฝ่าย

กะพริบตาปริบ ๆ พยายามทำหน้าที่ตาน่าสงสาร ภิวิลกำลังจะกำหนด จิตกลับศูนย์อำนาจการ แต่ได้ยินเสียงถามขึ้นมาเสียก่อน

“เออ แล้วเรื่องที่ผมถามคุณเมื่อกลางวันว่าไง”

“อะไร”

“ก็ที่ผมชวนคุณมาพักด้วยกันนะ”

“...”

“บ้านผมอยู่ตรงสุดซอยนี้เอง ผมพูดจริง ๆ นะ ถ้าคุณยังหาที่อยู่ไม่ได้ก็มาพักที่บ้านผม ผมไม่คิดเงินสักบาท”

“แลกกับอะไร” ภิวิลถามอย่างไม่ไว้ใจ ของฟรีไม่มีในโลก มันย่อมต้องแลกกับอะไรสักอย่างอยู่แล้ว และภิวิลก็ไม่คิดว่าจะมีมนุษย์หน้าไหนทำสิ่งใดโดยไม่หวังผลประโยชน์ตอบแทนจริง ๆ

“แลกกับการที่ผมได้เห็นหน้าคุณทุกวันไง”

ประโยคนั้นออกจะเหนือความคาดหมายไปสักหน่อย ยมทูตหนุ่มถึงกับเงยบ่าไปชั่วอึดใจ จ้องมองคนตรงหน้าด้วยแววตาไม่อยากเชื่อ

“หรือคุณกลัวผม จะกลัวอะไร มนุษย์อย่างผมสู้ยมทูตไม่ได้ อยู่แล้ว” ไตรวิษณุพยายามตะล่อมเต็มที ดูท่าแล้วคุณยมทูตคงยังหาที่พักไม่ได้จริงๆ นั่นละ ไม่รู้ว่าทำไมถึงไม่ยอมกลับมายมโลก แต่ช่างเถอะ เพราะการที่อีกฝ่ายอยากหาที่อยู่บนโลกมนุษย์ก็ถือเป็นโอกาสทองของเขา

“หรือคุณกลัวใจตัวเองว่าอยู่กับผมแล้วจะเกิดอดใจไม่ไหว ต้องบุกเข้าห้องผมเหรอครับ”

“อาจจะใช่ ฉันทัวควบคุมตัวเองให้เอาวิญญาณนายไปยมโลก ก่อนกำหนดไม่ได้” มุมปากของยมทูตหนุ่มกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้มเย็นชา แค่มองฟังกลับคลี่ยิ้มกว้าง ดูจะถูกใจคำพูดเขาเสียเหลือเกิน

“ผมรู้ว่าผมหล่อเกินห้ามใจ”

“...”

หมอนี่มันไร้สาระจริง ๆ

“แต่ไม่เป็นไร ผมจะเสียสละด้วยการพยายามทำตัวให้หล่อน้อยลงกว่านี้หน่อย เอาใจคุณ อยากมาอยู่กับผมใหม่” ท้ายประโยคแปรเปลี่ยนเป็นน้ำเสียงจริงจัง

ภวิขมวดคิ้ว ยืนขังใจถึงข้อดีข้อเสียต่าง ๆ เขาไม่มีเงินติดตัว ไม่มีทางจะหาเช่าหอพักที่อื่นได้แล้ว จะขอยืมเงินเพื่อนยมทูตก็ผิดกฎ จะยืมเงินหมอนี่ก็คงไม่ให้เพราะอยากให้เขาไปอยู่ด้วย

“ให้อยู่ฟรี ๆ เลยนะ แถมเวลาผมออกไปปราบผีคุณก็ได้จับวิญญาณกลับยมโลกด้วย ผมได้เงิน คุณได้งาน ได้ประโยชน์กันทั้งคู่ไม่ใช่หรือ” ไตรวิษณุยังคงเกลี้ยกล่อมต่อไป

ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความเปลี่ยนแปลงในดวงตาคำมิดคู้่นั้น แต่ไตรวิษณุก็รู้ได้โดยสัญชาตญาณว่ายมทูตตรงหน้ากำลังล้งเล็กับข้อเสนอของเขา

“ว่าไงครับ”

“ตกลง” ภวิลตอบหลังจากไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง

บอกตามตรงว่าเขาค่อนข้างรำคาญหมอนี่ แต่คิด ๆ ดูแล้วข้อเสนอนี้เขาเป็นฝ่ายได้ประโยชน์มากกว่า มีที่พักแล้วยังได้งานด้วย วิญญาณเร่ร่อนพวกนั้นหลบหลีกยมทูตอย่างเขาเก่งเป็นที่หนึ่ง หากเขาตามนายหมอนี่ไปด้วยเวลามีคนจ้างงาน ก็การันตีได้ว่าจะต้องพบเจอผีร้ายเป็นแน่แท้

ยิ่งจับวิญญาณหลบหนีได้มากเท่าไรก็จะได้โบนัสมากขึ้นตามไปด้วย นี่ละคือสิ่งดึงดูดใจของภวิล

“แต่ฉันจะไม่อยู่บ้านนายฟรี ๆ ฉันไม่ชอบติดหนี้บุญคุณ เงินออกเมื่อไรจะจ่ายค่าเช่าให้”

“ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้เล็กน้อย” ไตรวิษณุแหย้มยิ้มอย่างอดไม่อยู่ ไม่คิดเลยว่าจะสำเร็จ หรือคุณยมทูตอาจจะม่ใจให้เขาอยู่จริง ๆ

“ย้ายเข้ามาอยู่วันนี้เลยก็ได้นะ เดี่ยวผมจัดห้องให้”

“ไม่ต้อง อีกสามวันฉันจะมาหานายเอง” ภิวัดตัดบท เขายังมีเวลาอยู่ตามลำพังอีกสามวัน ก็ขอใช้ชีวิตสงบ ๆ ก่อนจะหาความสงบไม่ได้ให้เต็มที่ดีกว่า

“ตามใจคุณ” ไตรวิชญ์กล่าว

ภิวัดพยักหน้ารับ ตั้งใจจะจากไป ทว่าทันใดนั้นสัมผัสอุ่น ๆ จากมือใหญ่ก็ฉวยจับเข้าที่ข้อมือเขา

“เดี๋ยวคุณ”

“ปล่อย” ภิวัดส่งสายตาเย็นชาให้คนที่ถือวิสาสะแตะเนื้อต้องตัวเขา อีกใจหนึ่งก็ตกใจไม่น้อยที่มนุษย์คนนี้มีสัมผัสที่หนักแน่นกล้าถึงขนาดสัมผัสวิญญาณได้

นานมาแล้วที่ไม่มีใครแตะตัวเขา มันให้ความรู้สึกอึดอัดอย่างประหลาด และภิวัดไม่คิดว่าเขาจะปล่อยให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก

“โทษที่...” ไตรวิชญ์รีบปล่อยมือเมื่อเห็นสีหน้าไม่พอใจ นี่แทบจะเป็นครั้งแรกที่เขาเห็นมทูตตนนี้แสดงสีหน้าแบบอื่นนอกจากความเฉยชา

หมอมผีหนุ่มรีบฉีกยิ้มขัดตาทัพพลางกล่าว “คือผมแค่จะถามว่าตกลงคุณชื่ออะไรอะ”

เงียบ ไม่มีเสียงตอบรับ ขนาดแค่ชื่อยังไม่อยากจะบอกกันเลย หรือที่ไอ้เจมส์มันชอบบอกว่าเขาต้องกินแห้วแน่ ๆ จะเป็นเรื่องจริง

“บอกมาเหอะ อย่างน้อยผมควรได้รู้จักชื่อคนที่จะมาอยู่ร่วมบ้านกันนะ”

“ภิวัด” เจ้าของชื่อตอบสั้น ๆ คนฟังมีท่าทีชะงักไปเล็กน้อย

“ภิวัด...” ไตรวิชญ์พึมพำ แวบหนึ่งเขารู้สึกคุ้นเคยกับการขยับปากกล่าวคำนี้ “ชื่อเพราะจังครับ”

“หมดธุระแค่นี้ใช่ไหม” ภิวัดตัดบท ตอนนี้ใกล้จะสองทุ่ม กำลังจะหมดเวลางานของเขาแล้ว เขาจะได้รับเอาวิญญาณไปส่งและกลับ

ไปพักผ่อนเสียที

“ก็...ครับ ผมชื่อไตรวิชญ์นะ เรียกไตรก็ได้ เคยบอกไปแล้วคุณจำได้ใช่ไหม”

“...”

“จำไม่ได้ก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าหลังจากนี้จำไม่ได้จะน้อยใจแล้วนะครับ” หมอผีหนุ่มหลิวตาให้อย่างขี้เล่น คนฟังมองหน้าเขานิ่ง ไร้วี่แววของการตอบสนองจนไตรวิชญ์หัวเราะเบา ๆ อย่างยอมแพ้ “โอเค ๆ อีกสามวันเจอกันนะคุณภิวลิ”

“อ้อ”

เขาได้ยินเสียงตอบรับในลำคอ จากนั้นร่างของยมทูตหนุ่มก็หายวับไป

ไตรวิชญ์ฉิวปากหือ เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอันมืดมิด คินนี้ไร้หมู่ดาว ทั้งยังเต็มไปด้วยเค้าลางของพายุฝน

แต่ในสายตาของเขาท้องฟ้าในคินนี้โคตรจะสดใสเลย